

Božská podobenství

Zapsala Anna Zubková
Editoval Vladimír Antonov,
Ph.D. (in biology).
Z ruského originálu přeložila
Jiřina Broučková

Obsah

APOŠTOL ONDŘEJ ZVANÝ PRVNÍ POVOLANÝ	4
PODOBENSTVÍ O OHNI NESPALUJÍCÍM	4
PODOBENSTVÍ O PROROKOVI	8
PODOBENSTVÍ O HLASU SRDCE.....	12
SULIJA	19
PODOBENSTVÍ O LÁSCE.....	19
PODOBENSTVÍ O MISTROVI	23
CHUAN.....	31
PODOBENSTVÍ O ZLATÉM KVÍTKU, ŘECE LÁSKY A NESMRTELNÉM ZAHRADNÍKOVI.....	31
SIMEON NOVÝ BOHOSLOVEC.....	36
PODOBENSTVÍ O MNIŠTVÍ A MEDITACI MLČENLIVÉ.....	36
JAMAMUTO.....	48
PODOBENSTVÍ O UMĚLCI	48
RADEK WOŁYŃSKI	51
PODOBENSTVÍ O VELKÉM LÉKÁRNÍKOVI A KAMENI MUDRCŮ	51
IGL.....	64
PODOBENSTVÍ O OKŘÍDLENÉM SRDCI.....	64
SARKAR.....	73
PODOBENSTVÍ O FAKÍROVI A BOŽSKÉM OHNI.....	73
APOŠTOL MATOUŠ.....	82
PODOBENSTVÍ O PLACHETNICI SPASITEL A ZEMI ZASLÍBENÉ ...	82

ZÁVĚREČNÉ KOMENTÁŘE.....	91
TOT-ATLANT	91
Podstata Božské Alchymie.....	91
VLADIMIR ANTONOV	93
Psychická autoregulace a duchovní růst (lesní lekce)....	93
<i>Čakry a psychická autoregulace.....</i>	<i>96</i>
<i>Anáhatní psychotyp</i>	<i>99</i>
<i>Jak je to možné dosáhnout prakticky?</i>	<i>103</i>
DOPORUČENÁ LITERATURA (RUSKY)	107

Apoštol Ondřej zvaný První Povoláný

Podobenství o Ohni Nespalujícím

Řekl Ježíš: „Existuje Oheň Nespalující.

To je — Moc Otce Mého!“

Ze vzpomínek Apoštola Ondřeje

Žil-byl člověk. Byl dobrý. Chtěl pomoci lidem, kteří žili v nesnázích a soužení, v bídě a nemocech. Hledal způsoby, jak by lidem pomohl a jejich těžký a neradostný život změnil. Ale žádný takový prostředek nenašel.

Dozvěděl se ten člověk, že existuje Oheň Nespalující. Je podobný plameni obyčejného ohně. Je podobný — a není podobný, protože je v něm Velká Moc. Hoří Oheň ten jasněji, nežli světlo sluneční, ale nepálí. A vše, co si budeš přát, Mocí tou Velkou může být splněno.

... A ten dobrý člověk odjakživa slýchal, že přišel na Zemi Učitel od Boha Otce seslaný, ve Kterém hoří Oheň Nebeský Nespalující.

A co řekne tento Učitel, — to se stane. Dotkne

se slepého a řekne: „Prohlédni!“ — a slepý vidí...
Dotkne se chromého a řekne: „Vstaň a chod!“ — a
chromý vstává a chodí... Obdařen je Mocí Velkou
— křísit mrtvé, vyléčit churavé. Zná ten Učitel
tajemství života a tajemství smrti. A hlásá — od
Boha Otce — Znalost o tom, jak je lidem na Zemi
přikázáno žít.

A rozhodl se dobrý člověk, že musí najít toho
Učitele a dozvědět se, jak je možno Moc Ohně
Nespalujícího získat, aby mohl pomoci strádajícím
a chudobným, churavým a nemooucím.

Dlouho šel a jeho zářivý Cíl ho vedl. A našel
toho Učitele.

A uviděl člověk dobrý, jak Učitel přichází a
Oheň Nespalující přicházel v Něm! Když se
podíval silněji, očima zamrkal; najednou žádný
Oheň neviděl. Znovu se podíval — a najednou
Plamen Zářící opět viděl...

Oděv měl Učitel prostý. A slova On říkal
taková prostá, jako by nebyl ani sám Velký Mesiáš!

Pouze Světlo Lásky se řinulo z očí Učitele. A
mluvil On tiše — ale každé slovo se vtisklo do
srdce a duše si je navždy zapamatovala.

A dobrý člověk šel společně s davem, který
Učitele následoval. A poslouchal Jeho řeč. A viděl,
jak On léčí a říká vyléčenému: „Jdi — a nehřeš
více!“

Jednoho dne se člověk dobrý rozhodl — a začal

prosit Učitele, aby mu dal Oheň Nespalující, aby mohl také léčit chromé, slepým vracet zrak, mrtvé křísit — aby uhasil lidská trápení!

A Učitel mu odpověděl: „Tady je Oheň! Vezmi si!“ Ale člověk dobrý si nemohl vzít, protože nevěděl, jak! A tehdy zůstal s Učitelem a následoval Ho spolu s nemnohými žáky. A učil se. Ale ne den, ani měsíc, ale roky.

A šel čas. A dobrý člověk začal vidět — celé Moře Ohně Zářícího. Ale vzít si nemohl.

A řekl jemu Učitel: „Jenom ten může Oheň nést — kdo se sám tím Ohněm stane! Jenom srdce lidské je schopné pojmout Moře Ohně Nespalujícího! Jenom Člověk Obrácený — se může stát zdrojem Ohně Otce Nebeského!

Ale proto ten Oheň nehoří, aby těla léčil a duše zpátky navracel... Vyléčení zázračná jsou pouze Znamení Moci Otce Nebeského: aby lidé poznali, či Oheň hoří, či Vůle tvoří!

Těla nejsou věčná! Ona jsou podobná oděvům, které si navléká duše odcházející na Zem. A duše oděv svléká, když se vrací k životu bez těla... A znovu dostává nový oděv a přichází na Zemi, a potom znovu a znovu... A to se děje tak dlouho, dokud po odložení šatu nezůstane duše tak čistá a překrásná, že je hodna vejít — do Příbytků Otce Nebeského: protože se stala Světlem Lásky, stejnorodým se Světlem Otce!

Kvůli tomu hoří Oheň Nespalující na Zemi, aby lidé uviděli Světlo — a zatoužili se obrátit! Kvůli tomu hoří Oheň nespalující, aby lidé pochopili podstatu obrácení: láska srdečná je tím Světlem, které je Cestou k Otci!“

A pochopil člověk dobrý, že ne těla, ale duše lidské je třeba vyléčit! Aby se ti, kteří nevidí Světlo Otce — stali vidoucími! Aby se ochromení neřestmi a slabostmi — dokázali postavit na cestu, duše obracející, k Bohu Otci vedoucí!

Dlouho člověk dobrý pěstoval Lásku, Moudrost a Sílu, aby jeho duchovní srdce dokázalo — nést v sobě Oheň nespalující!...

... A nastal den — a srdce člověka dobrého se naplnilo Ohněm Nebeským! Protože existuje jen jediná nádoba, ve které může na Zemi hořet Oheň Nebeský Nespalující, — a to je srdce duchovní — milující, obrácené!

... A Člověk dobrý teď chodil po zemi — a Oheň Nespalující přicházel s Ním.

A hledal On srdce, která jsou připravena tento Oheň přijmout.

A šla pověst po zemi — o tom, že existuje Učitel od Boha Otce na Zemi seslaný, tento Učitel rozumí tajemstvím života a tajemstvím smrti a hlásá On od Boha Otce Znalost o tom, jak je lidem na Zemi přikázáno žít.

Podobenství o Prorokovi

Ježíš řekl: „On přišel, ale mnozí ho nepoznali...

On mluvil, ale mnozí ho neslyšeli...

On učil, ale mnozí jeho učení nedodržovali...“

Ze vzpomínek Apoštola Ondřeje

Přišel na Zemi Člověk od Boha Otce seslaný.

A Člověk viděl, že se lidé utápějí v hříších; že se vady v duších tak rozmnožily, že lidé zapomněli na dobré mravy...

A Člověk viděl, že Učení o Božských Zákonech lidé odvrhli, že ztratili znalost podstaty Písem Bohem sepsaných...

Tak, jako je možné elegantním oděvem přikrýt špínu a ošklivost těl, je možné i slovy Písem, vyslovenými, ale nenaplněnými, přikrýt nečistoty duší.

Všichni mluví o Zákoně, všichni Zákon vyučují... Ale přinášejí jenom slova... A to, co říkají, neplní ani oni sami...

Lidé nevidí Světlo a nevědí, že žijí ve tmě...

Člověk nevěděl, jak má změnit to, co uviděl... Věděl jen, že jestli začne mluvit On, — Jeho řeč se ztratí uprostřed řeči lživých...

A tehdy si Člověk svlékl sváteční oděv a

odebral se na poušť... A žil na poušti. A slyšel Člověk Boha a Bůh hovořil s Ním.

A po Zemi se roznesla zvěst o Prorokovi, který žije na poušti a slyší Boha, ale Sám pořád mlčí...

A začali přicházet lidé, aby uviděli toho Člověka... A lidé se divili...

A lidé Mu začali pokládat otázky. A čekali: komu On odpoví.

Přišel jeden a zeptal se:

„Jaká bude úroda v letošním roce?“

Přišel druhý a zeptal se:

„Kdy se ožení můj syn?“

A ještě přicházeli a ptali se:

„Kdy bude moje snacha rodit?“, „Jak si mám bohatství udržet a rozmnožit?“, „Jak si mám děvče obstarat — a za ženu vzít?“...

A Prorok mlčel. A slova, která chtěl lidem povědět, žhnula v Jeho ústech. A Láska Boží přeplňovala srdce Jeho. A mlčel On ještě deset let...

A řeč o něm se šířila a stále více lidí se na Něho přicházelo podívat. Protože vždy všichni proroci mluvili, ale tenhle... —neříká nic!

A mlčel Prorok. A slova, která chtěl říkat žhnula v Jeho ústech. A Láska Boží přeplňovala ústa Jeho. A mlčel On ještě deset let...

A Jeho nemluvnost přitahovala silněji, nežli řeči jiných...

A jednou k Němu přišel chlapec, který nečekal žádnou výhodu od odpovědi na svou otázku. Chlapec se Ho zeptal: „Jaké slovo skrýváš za Svým mlčením?“

A tehdy Prorok řekl: „Očistěte se!“

A začali k Němu přicházet lidé, aby se očistili od hříchů.

A řekl jeden: „Včera jsem se hněval, očisti mě!“

A řekl druhý: „Ošidil jsem na trhu, obelhal jsem. Očisti mě!“

A třetí řekl: „Byl jsem hrdý a podlehl jsem samolibosti. Očisti mě!“

Prorok opět mlčel. A přicházeli ti samí znovu a znovu se káli za *ty samé* hříchy — a odcházeli, aby znovu hřešili...

Prorok mlčel...

„Kvůli čemu nás nechceš očistit?“ — ptali se Ho lidé.

Prorok odpověděl: „Nepřichází očištění — dokud lítost nesmyje nečistotu duše, aby nebylo možné, aby se od nynějška stal podobný hřích!“

A znovu se Prorok odmlčel...

A tekla jenom Řeka Živého Světla, ve kterém jsou úmysly viditelné a všechny přestupky zjevné. Prorok stál v Řece Živého Světla a čekal, kdy se k Němu přijdou očistit. Řeka tekla a čas běžel...

A lidé slyšeli Jeho mlčení, vnímali nemluvnost Duše... A byli tací, kteří Mu porozuměli. A ti přišli,

aby se očistili.

Spaloval je oheň studu za prohřešky, styděli se zvednout oči, styděli se promluvit. Pálil je oheň studu — a nečistoty duší shořely v něm, lítostí omyté...

Prorok čistou vodou omýval ty, kteří si přišli pro očištění. A v Jeho laskavém vzhledu nebyl ani stín odsouzení.

Řeka Svatého Světla tekla, a do jejích vod vcházeli a očišťovali se od hříchů lidé — aby už více nehřešili!

A Prorok řekl: „V jednom okamžiku není možné zbavit nečistot celou duši. Zůstaňte — a učte se očištění! Všechny špatné vlastnosti duše musíte smýt — a nahradit Láskou darující!“

A Prorok řekl: „Křtím vás Vodami Pramene — abyste mohli přijmout křest Ohněm Otce!“

Ten, kdo přichází po Mně, Oheň Božské Lásky na Zemi přinese! Poznat Božský Oheň dokáže jen ten, kdo předtím očištění duše získá!“

Tak učil ten, kterého lidé nazývali Janem.

Podobenství o hlasu srdce

*Řekl Ježíš: „Nedívej se přezíravě na člověka toho:
vysoko se pozdvihl ten, kdo začal v sobě zlo — v dobro
obracet!“*

Ze vzpomínek Apoštola Ondřeje

Žil jeden člověk. Nebyl chudý, ale nebyl ani bohatý. Ničím zvláštním se neodlišoval od lidí, kteří žili kolem. Nebyl už mlád, ale nebyl ještě ani stár...

A ten člověk měl slabou duši...

Semena dobra už v duši byla — ale ještě nevyklíčila...

Žil člověk ten — tak, jako kolem něj žili všichni... A ovládaly ho jeho rozmary a jeho neřesti... A spoutávaly ho jeho obavy a jeho slabosti... A nedařilo se mu dobře: jeho život ubíhal... střídaly se všední šedé dny..., nebylo v nich radostí ani úspěchů...

Každý den večer ten člověk přemýšlel: „Tak tedy zítra — budu se chovat lépe, už se víc nepoddám svým slabostem a svým neřestem!“

Ale přišlo „zítra“... — a znovu ho ovládaly jeho rozmary a neřesti a spoutávaly ho jeho obavy a jeho slabosti...

Jednou se člověk zamyslel: „Proč nemůžu žít

tak, jak bych chtěl sám? Proč se nechovám tak, jak vím, že je třeba se chovat? Proč mě ovládají moje neřesti a spoutávají moje obavy?“

Začal přemýšlet — ale nenašel příčinu toho, proč nežije tak, jak považuje za správné, proč se nechová tak, jak sám chápe, že správné je.

A začal se tehdy člověk ptát Boha: „Otče můj a Stvořiteli! Proč nemůžu žít tak, jak bych chtěl; chovat se tak, jak považuji za správné? Proč jsem se stal otrokem svých neřestí a svých rozmarů; svých obav a svých slabostí? V čem je příčina?“

A Bůh mu odpověděl: „Ale vždyť to nemá žádnou příčinu! Podle svojí vůle — se můžeš chovat tak, jak se sám chovat chceš!“

A řekl tehdy člověk: „Porad' mi tedy: Jak to mám dokázat a co mám udělat — aby moje neřesti a moje slabosti přestaly ovládat můj život?“

A Bůh odpověděl: „Pokaždé předtím, než cokoliv uděláš nebo řekneš — poslouchej hlas srdce svého duchovního a udělej to tak, jak radí. Tak ovládneš slabosti a obavy a zbavíš se neřestí a rozmarů!“

A člověk se rozhodl Boží radu dodržet.

Příští ráno vstal a udělal předsevzetí, že pokaždé bude prosit o radu svého srdce duchovní — předtím, nežli čin vykoná; předtím, nežli slovo promluví...

A každé ráno starý otec toho člověka — říkal

synovi slova nelaskavá, vrčel a nadával. Říkal mu otec, že je nehodný syn a že všechna pokolení synů lidských — žijí nesprávně, a vypočítával všechny svoje křivdy a všechny svoje hořkosti a obviňoval syna svého ve všem, v čem byl i v čem nebyl vinen...

A začal otec synovi nadávat, slova urážlivá říkat.

A vzkypěl hněv v člověku tom kvůli slovům hořkým, urážlivým... Už byl připraven, jako obyčejně, odpovědět otci — a sám slova jedovatá vyslovit, když si připomenul Boží radu.

Ale srdce stihlo zašeptat: „Zadrž slova urážlivá, neboť tě miluje otec tvůj: vždyť se rmoutí kvůli tvému neštěstí! I ty ho miluješ! Zadrž slova hněvivá — a popros za odpuštění!...“

A jako odpověď na nadávky otcovské — se člověk poklonil a řekl: „Odpust mi!“ A hněv uhasl. Objal člověk otce — a odešel za svou prací.

A otec jeho se podivil... a od nynějška přestal nadávat.

... A večer šel člověk ten domů po těžké práci. Nakoupil si jídla rozmanitá a přemýšlel o tom, jak si bude pochutnávat na všelijakých lahůdkách... Ačkoliv měl velký sklon k přejídání...

A zašel on do domu mladé vdovy, žijící s malými dětmi. Žena mu měla splatit dluh, ale stále nedokázala ušetřit peníze.

Dávno jí chtěl říci, že jí dluh odpustí. A rozhodl se, že dnes to konečně udělá. A vešel do domu chudé vdovy a řekl jí, že jí odpouští její dluh. Vdova mu děkovala, klaněla se až k zemi. A člověk už chtěl odejít, ale srdce mu šeptá tichounce: „Nech dětem to jídlo, které jsi si koupil pro sebe! To budou mít radost!“

Člověk ten... tak-tak, že dokázal příkaz srdce splnit. Ale když rozdal pamlsky dětem — i v něm se zdvihla radost veliká. Domů kráčí lehce, celý je štěstím přeplněn, nohy pod sebou necítí! A srdce v hrudi — jakoby píseň zpívalo!

Každý den se nestávalo, že by člověk hlas srdce uslyšel, pokaždé nedokázal splnit to, co mu našeptávalo... Ale den ode dne se stále více pokoušel žít tak, jak srdce přikazuje, s každým dnem ho stále méně ovládaly jeho rozmary a jeho neřesti, stále méně ho omezovaly jeho obavy a jeho slabosti.

Klíčila semena lásky srdečné v duši!

... Jednou ten člověk šel a vidí: mnoho silných a zlých lidí bije chlapce dobrého. Ale lidé, kteří jdou mimo, — jenom přidávají do kroku, odvracejí se, nevměšují se do toho, obcházejí stranou: aby se jim samým od těch zlých něco špatného nestalo.

A člověk ten smělostí nevynikal. Chtěl mimo také projít, jakoby se ho to netýkalo... Ale srdce — nešeptá, ale křičí: „Jestli nepomůžeš ty — ubijí

člověka výborného! A ty — můžeš ho zachránit!“

Ale člověk — se bojí, strach svůj přemoci není v jeho silách... Ani utéci nemůže, ani pomoci...

Ale srdce se neutišuje: „Zachraňuj rychleji!“

Začal tedy člověk volat Boha, protože nedokázal překonat strach. A ne šeptem jenom pro sebe, ale z plna hrdla zakřičel: „Bože! Pojd' sem! Bože! Pojd' sem!“

Lidé, kteří šli mimo se údivem zastavili. A ti, kteří kráčeli stranou — se také přiblížili. Začali i jiní ze všech stran přibíhat k tomu místu, zastavovali se a dívali: co se tu děje a kde je tu Bůh? A takový dav se shromáždil — že se zlí lidé polekali, pustili chlapce a rychle se schovali.

A chlapec se zvedl se země a děkuje tomu člověku: „Jaký jsi — smělý! Zachránil jsi mě!“

Člověk jde domů a srdce v hrudi — jak sluníčko září a tak promlouvá: „Láska — je silnější, nežli všechny strachy!“

... Čas ubíhal — a život toho člověka byl stále lehčí a radostnější.

Jednoho nedělního dne si člověk ten vyšel na procházku. Šel, a naproti němu jde vdova — ta, které dluh odpustil. Usmívá se na něj vlídně, hluboko se klaní.

A člověk ten — na její krásu se zadíval... Ženy ho velice přitahovaly, ale považoval svůj chtíč — za obrovský hřích.

Začal se člověk na stranu odvracet, aby neviděl, ale tehdy si vzpomněl — a požádal o radu srdce.

A srdce mu říká: „Podívej se pořádně, také i vnímáním duševním: líbí se ti ta žena?“

Člověk se podíval — a všechno se v něm láskou rozsvítilo!

Říká srdci: „Neznám lepší! Té bych dal všechno!“

„Tak čeho se bojíš? To není chtíč, — co si přeješ ne pro sebe, ale chceš druhému darovat! To znamená, — že se v tobě probudila láska! Jdi za ní a řekni jí, že ji miluješ!“

Člověk to tak udělal. Přistoupil k ní a řekl: „Miluji tě! Vezmi si mě!“

Všichni známí a sousedé kolem začali říkat: „Takový hloupý člověk! Tolik majetku si nashromáždil, mohl by si najít bohatou nevěstu! Ale on — vdovu s malými dětmi si bere!... Je to vdova — a tak by neprovdaná přece nezůstala...“

Ale člověk slyší píseň srdce: Štěstí daruješ — štěstí dostaneš! Štěstí si pro sebe za peníze nekoupíš!“

A srdce hoří stále zářivěji, stále silnější láskou plane! A přeměňuje — i slova člověka, i jeho skutky!

A v krátkém čase se ten člověk oženil s tou ženou. A láska jejich vzájemná srdečná — začala všechen jejich život ozařovat, domov zahřívát!

Začali spolu děti vychovávat, také rodiče uctívat.

A děkoval člověk Bohu: „Otče můj a Stvořiteli! Tvoje rada — celý můj život přeměnila, štěstí mně darovala! Už jsem přemohl svoje rozmary a svoje neřesti, překonal jsem svoji nemohoucnost a svoje obavy!“

A Bůh mu odpovídá: „Ten, kdo se hlas srdce duchovního naučil poslouchat, — toho může vykonat ještě mnohem více! Neboť hlas srdce — to je hlas Lásky! A vše, co se s láskou buduje a tvoří, — ode Mne přichází! Neboť JÁ jsem LÁSKA!“

Sulija

Podobenství o lásce

Žil-byl člověk. Odjakživa slyšel slova: „Bůh je Láska“.

Řekl si: Půjdu — lásku hledat budu. A cestou poslouchal, co lidé o lásce říkají.

* * *

A slyšel tohle:

... “Miluji maso!” — řekl jeden. Šel, zařezal jehňátko — upekl a začal jíst jeho tělo...

... “Já miluji lov! — povídá druhý. — Ulovím každého ptáka v letu. A každé zvíře vyslídím, neomylně trefím, zabiji a stáhnu z něj kůži.”

... “Ach, jak já miluji nosit kožešiny!” — říká jedna krasavice.

... “A já ještě miluji květiny!” — dodává druhá... Spoustu květin v kyticích rozestavuje ve vázách — dívá se na ně a těší se z toho, jak uvadají a tichounce umírají — a o její „lásce“ vůbec nic nevědí!... A tak se staly květiny symbolem lásky a krásy... Květiny oddělené od svých kořenů!...

... A jiný muž vykládá:

„Já — miluji svou ženu! Moje vášeň je tak silná, že kdyby mě vyměnila za jiného, tak ji zabiju!“

... „Já — miluji slávu — víc, než všechny ženy! — dodává plukovník. — Za okamžik slávy jsem ochotný obětovat všechno!“... Když najde nepřítele — posílá vojsko umírat... Za okamžik vlastní slávy je připraven druhým brát životy...

... „Já — miluji vlast! — říká císař. — Já sám tvořím zákony své země. Všichni budou poslouchat má přání! Všechno bude podle mé vůle: já — miluji nebo trestám, já — můžu ustanovit mír nebo začít válku!“

... Ještě člověk uslyšel:

„My milujeme Boha. Za naši víru jsme připraveni umírat! Za naši víru jsme připraveni zabíjet!“

* * *

Člověk užasl nad tím, co uslyšel... A vykřikl: „Ale tohle přece — nemůže být láska!“

A ozvěnou mu odpověděly hory: „Tohle — ne láska!“...

A zaševelilo listí: „Tohle — ne láska!“...

A zakřičeli ptáci: „Tohle — ne láska!“...

A zašplouchala řeka: „Tohle — ne láska!“...

„Tohle není láska! — zaplakalo nebe... — Tohle není láska, když ji chceš pro sebe!“...

V příboji se ozval oceánu hněv: „Tohle není

láska, když proléváš krev!“ ...

A člověk šel dál...

* * *

... A v jiné zemi uviděl hodné dítě. Zeptal se ho: „Co miluješ ty?“

„Miluji svoji maminku, miluji tatínka, miluji tuhle louku, celou rozkvetlou! A tuhle říčku miluji a tenhle les! Ještě miluji zpívat a tancovat, miluji pracovat a miluji si hrát! Všichni kolem se radují z mojí lásky! A všichni mě milují!“

... Člověk uviděl zamilovaného a také se ho zeptal. Ten mu jako odpověď zopakoval slova, která řekl svojí milované: „Buď šťastna, moje milovaná! I když jsi teď s jiným... Znovu ti opakuji: Buď šťastna, moje milovaná! Buď — šťastna! Pochop: Raduji se i za tebe!“

... Uviděl člověk překrásný sad, jako by rozkvetla sama země! A obilné pole. U něj potkal toho, který to všechno vypěstoval. Zeptal se ho: „Co miluješ ty?“

On mu odpověděl: „Miluji zemi! Na ní pěstuji sady, obilí a květiny — a ony mi na oplátku dávají svoje plody, květy a požehnání. Překrásné plody okusí ten, kdo sad pěstoval a všem svoji lásku daroval.“

... Procházel pak zemí, ve které byl pořádek a klid. A rozkvět viděl v životě lidském.

Zeptal se vládce země:

„Co miluješ ty?“

„Miluji zemi a všechny její lidi! — řekl moudrý vládce. — A jsem připraven sklonit hlavu i za cenu svého ponížení, jen abych v zemi udržel mír a nedopustil války!“

A člověk šel dále — poslouchal a díval se...

A uviděl Mistra Duše, který Boha celým svým srdcem miloval.

A člověk se tehdy Mistra zeptal: „Pověz mi: Jaká je láska, které učí Bůh? A jak ji poznat? A jak mám lásku a ne lásku rozlišit?“

A Mistr odpověděl: „Nemůže být lásky — v touze vlastnit. To není láska, ale vášně, rozmary, zvrácené touhy. Láska — to je základ vesmíru! A další definicí lásky je, že je — světlo duše!“

Dále Mistr učil takto:

„Voda proudí a svým průzračným pramenem napájí všechny — tak miluje Bůh!

Země nechává růst a nosí na sobě všechny životy — tak miluje Bůh!

Slunce svítí a dává světlo všemu a všem — tak miluje Bůh!

Miluj tak i ty — vždycky svou péčí všem s něžností daruj!

Láska darující — to je světlo duše.

Pěstuj lásku v sobě — a pak můžeš Boha procítit a vidět i ty!“

Podobenství o Mistrovi

Žil Mistr na Zemi. Žil s Bohem v Jednotě. A lidé se k němu sbíhali.

A ty, kteří usilovali Pravdu upřímně poznat, — ty On učil.

Ale mnozí jiní — se jenom planě dotazovali, nezískávali užitek pro duše...

Sbíhalo se k němu množství lidí a pokládalo otázky:

„Jak my poznáme, že jsi Ty — Učitel pravdivý, že je pravé Tvoje Učení, že jsi Ty lepší, nežli jiní, kteří jinak učí a jinak mluví?

Vždyť jedni učí, že se sluší čepici sejmout, když se vejde do chrámu, druzí — že nasadit...

A kolik je Bohů rozmanitých a učení různých! A každý věřící tvrdí, že pravdu — má on! A že je hříšný ten, kdo se jinak klaní a uctívá jiného Boha!

Jak se v tom vyznat? A čemu máme věřit?

A co dostaneme, jestliže se budeme klanět Bohu Tvému?“

Mistr jim odpověděl:

„Existuje Bůh! A On — je jediný pro všechny! A jména Jeho jsou — Láska, a Život, a Bytí! On je také Tvůrce všeho, Stvořitel! Jsoucnost všeho — způsobuje On, vyjadřuje ji Svojí Silou!

Rozmanitá jména — vznikla tím, že Mu v

různých jazycích skládají chvalozpěvy.

Ale poznatky o Něm — mají lidé velmi neúplné. A mnozí „učenci“ nebo „učitelé“, kteří přijali nicotný úlolek z Celistvosti, — se snaží o Bohu potvrdit jenom to, co sami znají. A to, co neznají — se snaží vyhlásit za neexistující.

Teď zavážeme třem oči — a ať ohmatají slona. Přitom nikdo z nich slona předtím neviděl.“

A Mistr zavázal třem oči. A jednomu dal ohmatávat ocas slona, druhému — nohu, a třetímu dal chobot prozkoumat... A každý z nich zdařile hovořil o tom, jakým slona pocítil... A projevíly se u nich rozdíly ve všem... Ale vždyť slon byl jen jeden! A ještě navíc, — společný!

A lidé pokračovali v pokládání otázek:

„Jaký je Bůh? Kde je? Ve kterém chrámu ho máme hledat? Čemu máme věřit, jak se modlit, jaké oběti Bohu předkládat?

A Mistr zopakoval slova prostá, která od věků do věků hlásají Mistři, aby je lidé uslyšeli a dokázali pochopit:

„Bůh je Láska! A učí On — milovat, ale ne prosit a ne se modlit!

Ani poklony, ani modlitby, ani oběti — nepotřebuje pro Sebe Stvořitel!

On — daruje: daruje život, lásku Svoji On daruje! A existenci všeho — vykonává sám Sebou On!

A chrámem pro Jeho poznání — ať se každému od nynějška stane jeho srdce duchovní! Vždyť srdce — může každý přeměnit na překrásný chrám, naplněný láskou a vděčností! Ten chrám bude ohraňovaný — ale časem — nebude! A bude růst rok za rokem!

Vždyť láska nemá hranice! Ona roste a rozšiřuje se, uvědomuje si více a více — sebe — ve všem, co miluje!“

A jestli opravdu nutně potřebujete vyslovovat slova, říkejte tohle: „Miluji Tě, Otče!“ nebo ještě: „Tobě — děkuji!“

* * *

Tehdy se žáci tázali Mistra na vděčnost Bohu.

A Mistr jim odpověděl takto:

„Nejjednodušší přikázání, které každý člověk dokáže splnit, — to je přikázání vděčnosti. Ať dostanete cokoli — děkujte! A darujte blaho díků — jako odpověď! Tehdy se budou měnit vaše duše i vaše současné životy, i vaše osudy, pokud se podíváme dopředu!

Ten, kdo umí být vděčným za všechno, co mu posílá Bůh, — získává najednou tři ctnosti: lásku, smířlivost a trpělivost. A ten, kdo se vždy snaží tohle vyplnit, — ten žije a roste v Jeho Lásce!

A nemáte důvod k zármutku: překrásné je vše, co vytvořil a stále tvoří Otec!

Za všechno vždy — děkujte Bohu!“

„A co si má počít ten, jehož život je plný utrpení? Co dělat: děkovat Otci za potrestání?“ — tak se tázal jeden žák Mistra.

Mistr odpověděl:

„Utrpení — duše očišťuje a břemeno předchozích prohřešků odstraňuje, pokud podstoupíme rozumné pokání! Takže, — se sluší, abychom za ně Stvořiteli také poděkovali!

Tím více si to máme připomínat, pokud nepěkné události a neštěstí přicházejí do našeho života!

My si tvoříme naše hrůzy sami! To nás netrestá Bůh, ale naše bývalé špatné skutky — ta neštěstí vytvářejí! Ale Bůh — Ten nám pomáhá očistit naše osudy, když k nám vrací to zlo, které jsme my jiným kdysi činili.

Včera jsem otevřel vřed, který jsi měl na těle. A bolest, kterou jsem ti způsobil, když jsem ho otevíral, ti přinesla blaho — uzdravením těla tvého. A ty jsi Mně děkoval za vyléčení! Tobě není divné, že jsi Mně děkoval za bolest, kterou jsem ti přinesl? Ale bylo to proto, že jsi věděl, že ta bolest přinesla blaho pro vyléčení těla tvého!

Budeme zachraňovat a léčit duše, pokud budeme schopni přijmout s vděčností bolest od Hlavního Léčitele všech duší!

Člověk, který přijde na Zemi, je povinen splatit

dluh za svoje předchozí nesprávná jednání. A může nadále žít v blahu, pokud více nezanechává dluh u nikoho.“

„Ale čím splácet dluhy duše?“ — zeptal se ten žák.

„Láskou!“

Jsou tři přikázání — velmi prostá: „Miluj! Děkuj! Konej dobro!“ A ten, kdo se je vždy snaží splnit, — žije a roste v Lásce Tvůrce! Vždyť všechny problémy bytí je schopna překonat tvoje láska!

A pokud člověk žije tak, — že daruje, děkuje a navrácí, — špatnou minulost svou láskou smývá!“

* * *

Žáci se tázali Mistra:

„Jedni učenci mluví o tom, že je člověk — Božský, druzí říkají — že není nic jiného — než prach, hromádka hříchů... Čemu máme věřit?“

Mistr zdvihl semínko se země a na dlani ho ukázal:

„Tohle — je semínko stromu. Jedni Mně říkají: tohle — bude stromem. Druzí říkají: tohle — je jenom zrníčko prachu, se kterým si hraje vítr. Kdo má pravdu?“

Vždyť v semenu žije všechno to, co se může stromem stát! Ale, dokud semeno nevyklíčí, nezakoření a nepřetvoří svoji podstatu ze zárodku

— ve strom, z možnosti bytí — v bytí, do té doby zůstane jenom maličkým zrníčkem prachu, se kterým si hraje vítr...

A tak je to i s člověkem. Božským se může stát ne jenom v důsledku toho, že jsou v něm vložena semena Božského. Ale proto, že v něm Božská Láska zakořenila, vzrostla a stala se stromem, a přitom přeměnila celou jeho podstatu!

Semeno stromu může vyrůst a přeměnit se ve strom. A člověk — může také růst a přitom dosahovat obrovské Přeměny — v Boha! A v každém člověku se nachází veliká možnost se tak přeměnit!“

Ale to je — jenom možnost!“

* * *

Jednou se noví žáci tázali Mistra:

„Jak máme zjistit, že, pokud budeme následovat Tvoje Učení, poznáme Pravdu? A proč máme Tvým slovům věřit?“

Mistr jim odpověděl:

„Tohle — je med z pláství. Je sladký. Ale pokud bych vám říkal o jeho sladkosti a pokud byste nevěřili Mým slovům, — nevzejde z toho prospěch. Ale vy poznáte s jistotou, že je to — sladkost, teprve tehdy, když med ochutnáte!

Takové je — Poznání! Není mnoho užitku v tom, když slepě věříte Mně nebo jinému, nebo se

klaníte knize, která Poznání obsahuje, — a ne Bohu!

Svým zkušenostem máme důvěřovat! Slova — zůstanou jen slovy...

Hle — v temné místnosti sedí zbavený světla! A jakkoliv by věřil v existenci světla — přece se mu nerozjasní!“

Ale pokud pozná, že světlo existuje, začne jednat, a tím konáním — možná, pro sebe oheň ve tmě rozžehne. Tak — se zapaluje svíčka v temnotách. A najednou jsou v místnosti, předtím tmavé, vidět dveře, je možno vyjít.

Jenom ten, kdo hledá a jde, — jenom on najde průchod! A dveře do bezbřehého Světla — jenom on otevře!“

„Ale včera jsi nám přece říkal, že nás víra spasí; dnes říkáš, že ve víře není užitek. Jak Ti máme rozumět?

Mluvil jsem o té víře, ve které se slila láska k Tvůrci, důvěra k Němu, pamatování na to, že On je při nás vždy!

Pokud ty víš, že milující, pečlivý Otec — je zde a vždy úplně s každým, a dá ti všechno, v čem máš potřebu a ty mu za to děkuješ — tohle Já nazývám vírou!

Jeho Láskou, Moudrostí a Sílou — je vše stvořeno! A všechno je Jemu podřízeno! A, jestli není všechno tak, jak chceš ty, — má to závažný

důvod.

A Poznání je plod lásky a víry. Vzrůstá řadou úsilí a správných jednání!

Dokud nevidíš, že existuje Světlo, ale chceš vyšší zření získat, — jsi nucen věřit a pracovat! A víra je opora na Cestě! Vždyť jestli neuvěříš, že existuje Světlo, — tak nevyjdeš ze svých okovů, ze tmy!

Ale jestli budeš jenom slepě věřit — jenom ta víra tě nevyléčí... Jenom obrovská práce na sobě-duši, může tu tmu ve Světlo přeměnit!

Bez víry — na Cestě neobstojíš! Ale, abyste získali moudrost, musíte od víry — k Poznání vy všichni přejít!

A pokud projdete celou cestu, dokážete poznat Pravdu! Ten, kdo pozná Světlo Tvůrce — už nebude pochybovat a bát se! Vynaloží úsilí k tomu, aby se Světlem stal a v něm se naučil otevírat!

A ten, kdo dokáže... jenom pochybovat a bát se, — ať počká: pro něj ještě nepřišel čas, aby se vydal na Cestu!

Budu potom vyprávět, jak jsem šel sám, co jsem získal na cestě a jak jsem dosáhl Jednoty. A ten, kdo je také obrácen a připraven vynaložit všechny síly duše, — ať zkusí za Mnou projít!

Je Cíl!

Je Cesta!

Je Pravda!

Je Světlo na Cestě!

Ale každý musí jít sám — aby Jednotu s Bohem získal!“

Chuan

Podobenství o Zlatém Kvítku, Řece Lásky a Nesmrtelném Zahradníkovi

Mnoho legend vypráví o tajemství Kvítku Srdce. Některé legendy ho nazývají Kvítkem Života, další o něm mluví jako o Zlatém Kvítku, jiné ujišťují, že je to — Kvítek Nesmrtelnosti. Všechny tyto názvy — nejsou náhodné: ony vyjadřují blaženou vůni tohoto Kvítku a poodhalují závoj tajemství, který ho obklopuje...

... Žil kdysi v nevelké dolině, ukryté v horách, jeden člověk. Lehce a světle žil! Jedni ho nazývali svatým, druzí ho nazývali mnichem, jiní — Osvíceným.

Ale on sám nic takového o sobě neříkal a nemyslel si.

Sám sebe někdy nazýval zahradníkem. Ačkoliv ... neměl zahradu. Pěstoval jen jeden jediný kvítek — Zlatý Kvítek Duchovního Srdce, který dává Nesmrtelnost.

Žil ten člověk — prostě. Žil — a radoval se z bytí, kterému přihlížel! Přátelil se s horami, ve kterých žil, s větry, které se proháněly nad jeho nevelkou dolinou, s trávou a s květy, které tam na jaře rozkvétaly a krášlily jeho příbytek celé léto. Přátelil se s hvězdami, které se na něj usmívaly v noci, i se sluncem, které svítilo ve dne. Přátelil se také s oblaky a se sněhy které přikrývaly jeho klid v pozdním podzimu a v chladné zimě.

Někdy k němu přicházela zvířata nebo přilétali ptáci — to byli jeho přátelé. Nebo přicházeli lidé, kteří potřebovali pomoc a vyléčení. A on všem pomáhal, nikdy nikomu pomoc neodepřel.

Dlouho-předlouho žil ten člověk. Ale potom, když vypěstoval svůj Kvítek a nadešel k tomu čas — odešel k ostatním Nesmrtelným a stal se Zahradníkem, Který seje semena a pěstuje sazenice, ze kterých vznikají nové Zlaté Kvítky.

A zanechal lidem vzpomínku na svůj Zlatý Kvítek, který dává Nesmrtelnost, a na Pramen Řeky Lásky, která teče a napájí vyrůstající Kvítky.

... Tajemství Zlatého Kvítku bylo pro lidi přitažlivé. Vystupovali do hor, aby vyhledali Kvítek Nesmrtelnosti. Nacházeli tam různé květy, nemilosrdně je otrhávali, vyráběli z nich prášky a výtažky, odvary a masti... Ale tyhle lektvary nikoho neudělaly Nesmrtelným...

Jiní se domnívali, že je zázračná síla utajena v

kořenech. A vykopávali kořeny a zbytečně hubili tato něžná stvoření...

Najít Zlatý Kvítek se tak nikomu nepodařilo... Jeho tajemství zůstalo nerozluštěné...

... Ale jednou na to místo přišel mládenec, jehož milovaná byla těžce nemocná. Říkali mu, že umírá. Ale jeden léčitel řekl, že se může uzdravit, pokud jí on daruje Kvítek Života.

Mládenec se odebral do hor a našel tam překrásný kvítek. Měl tak velice něžnou korunku, že se mládenec rozhodl, že je to ten pravý Kvítek Života! Spustil se před kvítkem na kolena..., ale nemohl ho utrhnout: soucit k životu — mu nedovolil zahubit takovou krásu!... Mládenec sepsal ruce a zašeptal: „Odpusť!“ A nebylo jasné: obrací-li se ke své milé nebo ke kvítku...

V ten okamžik zazněl Hlas: „Ten, kdo si váží života, — je hoden pomoci!“

Hlas patřil Božskému Zahradníkovi. Tak, jako i všichni ostatní Nesmrtelní, i on se mohl objevovat v libovolném čase na libovolném místě.

On sám — se celý skládal ze Světla a Pokoje. Od každého Jeho pohybu a slova přicházela Blaženost.

„Jsem rád, že jsi ušetřil tento kvítek!“ — řekl.

„Dívka, kterou miluji, umírá...“ — zašeptal mládenec, sotva slyšitelně.

„Tobě řekli, abys jí daroval Kvítek Života. Ale

Kvítek Života není možné utrhnout a přinést. Je možné ho jenom vypěstovat z vlastní srdečné lásky, napájené Řekou Lásky!“

„Ale moje milovaná umírá právě teď... A já jí nestihnu pomoci...“ — odpověděl mládenec.

„Nebud' smutný, Já vám pomůžu. Tímhle směrem — je Pramen Řeky Lásky. A tam proudí čistý potůček. Naber do dlaní vodu a řekni ze srdce svého duchovního — té vodě: „Miluji tě!“ Potom s ní zalij ten kvítek — a řekni mu totéž: „Miluji tě!“ Za nějaký čas se na okvětních lístcích objeví kapičky rosy. Seber kapičky rosy s kvítku — bude to stačit, abys vyléčil tvojí milovanou! Ale dokud budeš čekat na objevení kapiček rosy na okvětních lístcích, vejdi do Řeky Lásky — a snaž se pochopit Zákony Lásky, podle kterých může žít člověk na Zemi šťastně!“

Zahradník vysvětlil mladíkovi, jak se má pohroužit do Proudů Živého Světla Řeky Lásky — a zmizel.

Mládenec dlouho pobýval v tom Proudě a vnímal zpívající proudění Živé Řeky, které vyprávělo o tajemstvích bytí — o zákonech Tao.

A pochopil to, že láska přeměňuje lidský život! Ale ten kdo nemá lásku srdečnou, — nemůže vstoupit do Řeky Lásky! Duše, ve kterých nehoří světlo lásky — nejsou schopné dotknout se Proudů Živé Lásky — a tím jsou zbaveny štěstí.

Ti, kteří žijí, aby darovali svoji lásku, — ti žijí a rostou v Proudě Řeky Lásky, ve kterém proudí Světlo, Radost a Blaženost! A šťastni mohou být — jen oni!

A když mládenec, naplněný štěstím, pochopil tohle všechno a sám se přeměnil — uviděl průzračné kapičky na okvětních lístcích kvítku. Šetrně posbíral ty kapičky rosy z lístků — a pospíchal ke své milované. Ona si vzala Zahradníkův lék — a uzdravila se.

... Žili pak v pokoji a štěstí: vždyť jejich život protékal Řekou Lásky!

... Když vyrostl jejich syn a stal se mládencem, rozhodl se, že se sluší, aby poděkoval Nesmrtelnému Zahradníkovi za zázračné uzdravení jeho matky; za život, který jí daroval, a tím pádem — i jemu samému.

A vydal se na cestu, aby vyhledal tu maličkou dolinu v horách.

Vystupoval stále výše — a kochal se krásou, která se otevírala před jeho pohledem. Majestátní hory ho vítaly svými vrcholky, ozářenými sluncem. Ovival ho něžný větřík, poletující prostorem. Květiny, které zdobily dolinu ho obdarovávaly svou vůní. On šel — a za noci se na něj usmívaly hvězdy, a slunce svým světlem ozařovalo každý jeho den.

Našel maličkou dolinu v horách, kde kdysi žil

Nesmrtelný Zahradník, i Zdroj, ze kterého pramení Řeka Lásky.

A pomyslel si tehdy: „Jak bych chtěl i já sám vypěstovat Kvítek Života — a potom vyprávět o té Cestě k opravdovému štěstí!“

A vtom uviděl Nesmrtelného Zahradníka. Zahradník řekl: „Ať se splní to, co chceš!“ Protože nejen po svém osobním blahu toužíš, ale i po blahu pro ostatní lidi! Ukáži ti, jak — z Tišiny Tao — v srdci duchovním lidském rozkvétá Kvítek Života! Ukážu Ti Hlubiny, ze kterých vychází jeho kořen! A tehdy — dokážeš vypěstovat svůj kvítek a vyprávět lidem o tajemství Kvítku Života — Kvítku Srdce, který vyrůstá z Nekonečného Tao a rozkvétá v duši lidské! A z tebe se také může stát Zahradník!

Simeon Nový Bohoslovec¹

Podobenství o mnišství a meditaci mlčenlivé

*Nauč mě Nerozlučnosti, Můj Hospodine!
Aby se Světlem Tvým Nezemským naplnilo tělo!
Aby v životě i smrti — Ty jsi byl vždy se mnou!*

¹ Uvedené Podobenství je autobiografické.

Nauč mě Jednotě, Stvořiteli můj!

Modlitba, vyprávěná Simeonem

Žil jeden mladík. Jeho rodina byla bohatá a významná. Mladík se výborně učil různým naukám. Všichni mu předpovídali skvělou kariéru na císařském dvoře...

Ale jeho náklonnost srdce — byla jiná. Netoužil a nehledal bohatství, neusiloval o slávu a pocty! Mladík se často zamýšlel nad smyslem lidského života, přemýšlel o Bohu a toužil pochopit Božská tajemství bytí!

A požádal otce o dovolení odebrat se do kláštera kvůli studiu a duchovnímu očistění.

Otec byl velice rozhořčený takovou prosbou syna! A tak mu řekl:

„Ty jsi — mlád! A do kláštera se chodí na stará kolena! Nebo proto ještě, — aby si lidé vymodlili před Bohem odpuštění hříchů za svoje přestupky! Vzpamatuj se! Ty máš otevřené úplně jiné cesty!”

A mladík mu odpověděl:

“Ale proč si myslíš, otče, že jenom ve stáří před příchodem smrti — je potřebné vědět o Bohu a o smyslu svého života? A jestli mi není souzený dlouhý život, tak vůbec nestihnu zjistit — proč žiju?”

Chci se dozvědět — o smyslu života, o Bohu, ale vůbec ne o tom, jak se zavděčovat vládci nebo

velmožům! A ne o tom — jak dosáhnout vyššího postavení! Nebo — jak tvoje bohatství rozmnožit desetinásobně nebo stokrát.

Viděl jsem zemřelé — i mladé i staříky. A každého, kdo je živ teď, — takový úděl čeká! A, jestli člověk neví, proč žije, — jakou odpověď je schopen Bohu dát, když přijde čas umírat?!“

Ale otec synovi nedovolil odejít do kláštera. A mladík otci neodporoval.

Ale hledání Boha a smyslu lidského života nezanechal.

Jednou se odebral ke starci — představenému kláštera. Tento stařec byl všemi velmi ctěn.

A stařec přijal mladíka, a ten mu vyprávěl o svojí touze po mnišském životě a o nesouhlasu svého otce. Stařec se laskavě podíval na mladíka a řekl:

Proč potřebuješ žít v klášteře, jestli tě i tak neokouzlují světské svody, ale přitahuje tě láska k Hospodinovi? I když budeš žít ve světě, můžeš všechno to, co v klášteře, vykonávat!

Kdo je opravdový mnich? Vždyť to — určitě není ten, kdo se ukrývá před světem v temné cele, aby nikoho neviděl a neslyšel!

Ne uzavřením za stěnami kláštera — si duše uvědomuje sama sebe před Bohem!

Mnich je ten — kdo Bohu zasvěcuje všechny činnosti i úmysly svoje a svojí snahou usiluje očistit

duši před Otcem Nebeským!“

A mladík prosil starce, aby ho naučil: jak žít ve světě a přitom zachovávat mnišství:

„Řekni: jak mám od nyníška žít? Co odmítat a o co usilovat?“

Stařec odpověděl:

„Odmítej podporovat sám sebe ve všem špatném!“ Co je špatné — se vždy můžeš zeptat svého svědomí. A svědomí tě neoklame nikdy!

Zbav se lenosti a hněvu!

Zbav se tlachání! Nemluv naprázdno a spoutej mlčením řeč!

Neurážej ostatní!

Neurážej se sám!

Odpouštěj, když jsou k tobě nespravedliví! Tím více — se smiřuj a pros za odpuštění, pokud nebudeš sám v právu!

Ježíš učil lásce k našim bližním! Zkus to uskutečňovat v činech!

Tohle ti pro začátek stačí.“

Ale mladík se zeptal:

„A jak se modlit? Vždyť mniši tráví celý den v předstoupení před Otcem Nebeským, modlitby opakují nahlas — a skrze ně získávají milost.“

A stařec odvětil:

„Jestli chceš neustále stát před Bohem, — naučím tě tiché meditaci mlčenlivé, kterou můžeš vykonávat vždy.

Musíš se naučit *ztišení* — srdečnou mlčenlivost — zachovávat! A proto — ne před ikonou, ale ve vlastním srdci duchovním — rozžehni světélko lásky k Nebeskému Otci! A — ve ztišení srdečném — ať vždy hoří oheň lásky!

Libovolné činnosti vykonávej s trpělivostí a pílí! Ale tu tichou meditaci — nepřerušuj!“

Mladík se snažil dodržovat to, co mu stařec řekl. A ukázalo se, ... že to není tak jednoduché! Najednou uviděl, že náznaky rozčilení nebo hněvu v sobě nedokáže zadržet... Také si všiml, že ve spěchu a nemístně říká nadbytečná slova... Nebo — že se uráží, když jsou k němu nespravedliví... Také uviděl svoji lenost... Nebo se stávalo, že na meditaci mlčenlivou zapomínal...

Ale pracovat na sobě-duši nepřestával.

A mladík začal tak pozorně zkoumat svoje úmysly a činnosti, že se změnil za krátký čas.

A ta jeho mlčenlivá meditace — radostně v srdci začala hořet! A on dohlížel, aby se nepřerušovala. A teprve teď hořelo v jeho duši světélko, pro Boha zažehnuté!

A přišel k starci a řekl:

“Tak dobře je mi v meditaci mlčenlivé — jakoby Bůh mojí meditaci viděl!“

„Proč by neviděl? — říká mu stařec, — Bůh všechno vidí, všechno je Mu známo: i každý úmysl, i každý přestupek kohokoli z nás! Stojí za

to, abys o Bohu přemýšlel — a On je připraven ti Svou odpovědí pomáhat. Je to tak proto, — že je vždy všude přítomen! A tvoje meditace mlčenlivá — je Jemu milá! Protože v takové meditaci — člověk pro sebe nic nechce, jenom oslavuje Hospodina a děkuje Mu.“

A mladík se za krátký čas tak změnil, že se i jeho otec obměkčil: zrušil svůj zákaz a dovolil synovi uskutečnit přání a odejít do kláštera k moudrému starci do učení.

* * *

A stařec ho učí dále: „Naučil jsem tě první mlčenlivé meditaci — meditaci srdečné! Naučím tě i druhé mlčenlivé meditaci — splynutí duše s Duchem Svatým.“

Stařec ho v chrámu přivedl k proudu slunečních paprsků, které tam dopadaly oknem. A říká:

„Podívej: ten paprsek slunce je podobný Světlu Svatému, které od Otce přichází!

Tělo člověka je chrám, a Bůh je Světlo! A ty musíš ten chrám svojí duše — Proudem Světla Božího naplnit!

Jaké je to Světlo, jaká je Jeho podstata? — To Světlo je Láska, Která přichází od Otce Nebeského. A vchod pro Světlo Lásky Otce je srdce tvoje duchovní. Ono bylo otevřeno první meditací.“

A tehdy mladík pocítil, že Světlo je... — Živé!
A — že to Světlo je Proud Lásky Boží!
A v tom Světle — se dotkl Veliké Čistoty!
A na krátký okamžik se s tím Světlem —
sjednotil!...

* * *

Od té doby uběhlo nemálo času. Dlouho se mladík snažil osvojit si druhou mlčenlivou meditaci. Do té doby nemohl stále procítit naplněnost Duchem Svatým, dokud nepochopil, že se s Proudem Lásky Boží může sjednotit jenom ten, kdo se sám stal takovou Láskou — něžnou, čistou, darující!

Vždyť splyne jenom podobné s podobným!

* * *

Ale, mladík viděl, že třebaže teď žije v klášteře, děje se tu to samé, jako ve světě: i hněv, i urážky, i domýšlivost, i závist... A viděl v komunitě klášterní to, co považoval pro mnicha za nepřípustné. A jeho rozpaky byly obrovské!

A obrátil se k starci o radu: jak postupovat, aby ho to, co vidí, nevedlo k odsuzování? A jak má v takovém neštěstí pomoci?

A stařec mu říká:

„Kdo je mnich? — Ten, kdo k Bohu usiluje každou myšlenkou rozumu a celou duší!

Ale duše ze sebe nemůže okamžitě sejmout všechny těžké příkrovy, které k ní přirostly za mnohé roky. Ty příkrovy zakrývají oči, zacpávají uši, přikrývají kazy a nedostatky, spoutávají duši tíhou, nedovolující Světlo Hospodina vidět a pociťovat!

Ty příkrovy se lehce nesnímají, duše se lehce neочиšťují a neléčí!

A ten, kdo ty příkrovy a kazy lidských duší vidí bez odsouzení, — ten se může stát léčitelem duší.

Zamýšlím tebe — místo sebe — udělat představeným kláštera. Protože brzy odejdu...

Jsi mladý, ale tvoje čistota a upřímnost před Otcem Nebeským — budou zárukou v tom, že lépe, nežli druzí dokážeš pečovat o duše v tomto domě Hospodinově! Dokážeš těm lidem ukázat pomoc, kterou by očištění duše a lásku k Otci Nebeskému v sobě získali.

Jestli uvidíš, že je třeba jeden příkrov těžký možné z duše sejmout, ránu duševní vyléčit, kazy vyspravit — dělej to pro slávu Hospodina! Tohle bude od nynějška — tvoje hlavní práce!

Lidi světské — uč pokoji a lásce, dodržovat přikázání Ježíše je uč.

A bratry — uč před Boha předstupovat a uvědomovat si sebe-duši.

A získáš moudrost sám — jen tehdy, když budeš lidem pomáhat čistotu před Bohem získat.

A musíš se naučit — neodsuzovat, ale probouzet v duších uvědomělé úsilí zbavit se nedostatků.

A Hospodin ti vždy napoví, jaký lék máš té které duši předepsat!“

A stařec se odmlčel...

Ale mladík se ještě osmělil zeptat:

„Říkal jsi mi, že existuje třetí mlčenlivá meditace... Vyprávěj mi o ní!“

„Meditaci třetí poznáš tehdy, až sám *sebe opustíš*...“

* * *

A stařec odešel.

A mladík se stal představeným kláštera.

A v té velké odpovědnosti: se začal vždy ptát Boha: jak má postupovat? A začal rady Boží slyšet. A začal vidět Světlo Boha Otce Svítící — jak slunce!

Začal skrze něj protékat Duch Svatý — a jeho slova i jeho skutky se naplnily moudrostí.

A tehdy se jeho podstatou stala druhá meditace mlčenlivá, protože Duch Svatý byl v něm, mluvil a konal skrze něj.

* * *

Šel čas... Mnoha lidem pomohl zbavit se těžkých příkrovů, které duši spoutávají, Světlo zastírají, dýchání duší přerušují... A mnohé rány

duševní vyléčil a mnohé kazy duševní se vyspravit — naučil.

... A v tom čase zemřel jeho otec. A všechno jmění otce na něj přešlo jako na dědice.

Ale on neudělal pozemské bohatství svého otce — majetkem kláštera, jak mnozí o tom snili... A nezačal pokrývat zlatem a drahými kameny ikony a chrámové zařízení... Ale otevřel školu pro děti, nemocnici a útulek pro staré osamělé lidi...

A v klášteře s tím nebyli spokojeni. To byli ti, kteří žili v klášteře — jako ve světě: hledali pro sebe postavení a hodnosti, vyhledávali přízeň vládnoucích, a od těch nižších vyžadovali — uctívání... Ale zbavení duší těžkých příkrovů a strašných kazů — to vůbec nehledali...

A usmyslili si, že svého představeného vyženou z kláštera... Napsali hlášení o tom, že se nechal svést nečistým... Protože vidí Světlo, podobné slunečnímu!... A slyší jakoby... od Ducha Svatého rady a nařízení. A skládá Bohu hymny... v pomnutí rozumu!

A byl vyhnán z kláštera... A svlékl oděv představeného. A odešel, a neměl nic jiného, kromě druhé meditace mlčenlivé, kterou získal.

* * *

A když vyšel z klášterních vrat — už ne mladý, prokvétající šedinami, — zeptali se ho lidé: „Kdo

jsi?“

A on odpověděl: „Mnich Boží“...

A odešel na břeh moře.

A našel odlehlé místo a jeskyni ve skále. A začal žít tam.

A Bůh byl s ním!

A on viděl Boha!

A on slyšel Boha!

A Bůh byl vždy s ním!

A mnich Boží byl vždy s Bohem!

A když už více nevycházel ze Světla Ducha Svatého — tehdy před ním Otec Nebeský otevřel dokořán Bránu Příbytku Svého!

A duše se oděla — oděvem Krista.

A tehdy poznal třetí meditaci mlčenlivou... Protože teď už pro něj nebylo nic jiného, kromě Boha, jenom Bůh byl Vše a ve všem!

Teprve teď žil Bůh v něm. A činil skrze něj to, co potřeboval On...

A kolem něj se děla znamení Milosti Boží...

A lidé ho začali nazývat svatým starcem. A objevilo se tolik poutníků, že ti, kteří ho uctívali, postavili nový příbytek vedle jeskyně, kde žil.

A stařec nikomu neodmítal radu ani pomoc.

* * *

Jednou k němu přišel mladík a zeptal se:

„Pověz, moudrý starče: proč jsi žil svůj život?“

A stařec odpověděl:

„Zpočátku jsem ťil — abych lásku srdečnou poznal!

Potom jsem ťil — abych lásku lidem daroval, lásce je naučil. Aby se starostlivosti — u našeho Stvořitele učili.

A teď — Bůh ťije ve mně, a já v Něm. A to, co dělám, — to On dělá...“

A řekl chlapec:

„Nauč mě ťít tak, jak ťiješ ty!“

A stařec mu začal vyprávět o první mlčěnlivé meditaci...

Jamamoto

Podobenství o umělci

Žil na světě umělec, který měl dar zachycovat krásu.

Jeho umění uvidět Krásu — udivovalo lidi! Lidé, kteří žili vedle něj, se dívali na to samé — a nevšimli si, že je to — překrásné!... Nezpozorovali to do té doby, dokud umělec nepřetvořil to, co viděli oni i on, — v dokonalý obraz!

Umělec byl velikým Mistrem Krávy. Dotýkal se pohledem duše toho, co viděl, — a zobrazoval nejkrásnější okamžik Věčného Bytí na svých plátnech. A tehdy — se stal zázrak: předtím neviditelná Krása se stala zjevnou pro každého, kdo se díval na obraz umělce!

* * *

Jednou se pustil do portrétu chudičké a nevýrazné dívenky, kterou předtím nikdo neshledal krásnou. I ona sama se styděla za jemnost a něžnost svého křehkého těla — a vždy klopila v rozpacích oči...

„Taková nehezká, chudá... — a ty sis usmyslel ji malovat!...“ — říkali lidé umělci.

Ale umělec ty, kteří to říkali, neposlouchal, — a

maloval. A jemnost, a půvab, a něžný ovál tváře, a hloubka malinko sklopených očí — najednou ožily na plátně, vytvořily překrásný vzhled.

A dívenka se dívala, sotva dýchala: „Ne, to nemůže být pravda, že jsem to já... Takový překrásný obraz!...“

„Já — jsem jenom zrcadlo! — odpověděl umělec s úsměvem. — Jenom jsem ti krásu tvojí duše ukázal!

Teď — žij tak, abys ji před světem neschovávala.

Ty jsi — jako duše — podobná kráse červánků! A proto, něžností svojí lásky — všechno, co vidíš, ozařuj!“

* * *

A uviděl starou ženu — a začal kreslit její portrét. A lidé se divili: co na takové stařeně našel?

Ale umělec — každou vrásečku na jejích rukách — psal jako letopis. A byla v těch letopisech slova o životě dlouhém a neobyčejném, o dobrotě a o lásce, o dětech, vychovaných s péčí duše, o vnucích, živených hlubokou moudrostí... A zazářily paprsky z očí — proudilo v nich světlo — k těm lidem, kteří jsou kolem teď, i k těm, kteří jsou nyní v dálce... Jejich světlo bylo podobné řece, která má svůj pramen v srdečné dobrotě.

A na tom obraze — láska, a moudrost, a klid —

vyprávěly lidem o životě dobrém, o duši velké! A množství lidí — tuhle obdivem před tím obrazem! A oni viděli podstatu života, který nebyl prožit nadarmo. A objímala je láska duše překrásné — jako něžné večerní červánky...

Umělec to všechno tak zachytil — že se lidé před starou ženou skláněli v úctě...

* * *

Potom umělec kreslil tanečníka. A v tom okamžiku, co ho zobrazoval, splynuly tanec i tanečník vjedno. I mávnutí ruky, i hudba, i pohled — teď zní na plátně. A ten, kdo se dívá, — může prožít emoci dvakrát: jako ten, kdo pozoruje plátno, nebo jako ten, kdo — v tanci — Bohu hymnus Lásky zpívá!

* * *

A maloval umělec kapičku rosy na tenoučké travince.

Pouze... kapička vody se na sluníčku třpytí. Ale ta kapička jakoby říkala: „Já jsem — kapička v bezbřehosti Lásky! A odrazila se krása slunce — ve mně! A jako v zrcadle mojí lásky — se teď třpytí svět a krása Země!“

* * *

A ještě jeden okamžik ve Věčném Bytí umělec svým štětcem zachytil:

Nad mořem — slunce vyslalo svoje paprsky! A — odrazily se v oblacích!... A ptačí let — z dálky do rodného kraje!... A břeh moře se zlatým pískem!... Splynuly na plátně v jedno — výtvořeny Tvůrce i člověka! Otevřela se Věčnost — v jediném okamžiku Krásy! A duše ozařoval východem slunečním — Bezbřehý Oceán Světla Boha! A projevil se v majestátu té Krásy — Neviditelné Rysy jejího Stvořitele.

* * *

Zázračným pohledem — byl ten umělec obdařen: Vždyť za Výtvořem — byl schopen vidět Tvůrce vši té Krásy!

A tak může lidem darovat — umění vidět a milovat!

Radek Wołyński

Podobenství o Velkém Lékárníkovi a kameni mudrců²

V dávných časech, obecně teď nazývaných

² Toto Podobenství je autobiografické. Radek v něm vypráví o Svém duchovním učednictví v době Svého předposledního vtělení. O přání napsat a vydat ho, nám Radek říkal již více než před rokem [5].

středověkem, se v Evropě vyprávěly legendy o Člověku, který žije věčně. Nikdo nevěděl, odkud přišel a kam zmizel. Někdy se stával poradcem panovníků, občas se objevil jako lékař, jindy Jeho myšlenky uchvacovaly filozofy, básníky, umělce... Ale to byl jenom vnější projev toho hlavního, co zůstávalo skryté, nerozluštěné...

Dosud je možno najít ve starodávných rukopisech zmínku o Příteli Božím, prostřednictvím Kterého, se lidé dozvídali o Pravdě... Mnozí to teď považují za výmysl. Ale On skutečně žil nejedno století, kvůli tomu, aby pochopení, a uvědomění, a láska a poznání sebe-duše a Boha — v lidech rostly.

* * *

V těchto časech žil chlapec. Říkali mu Henryk. Byl jedenáctým synem majitele jatek. Jeho starší bratři pomáhali otci, ale Henryk zůstával s matkou a pomáhal jí v hospodářství.

Ale přišel okamžik, kdy otec nařídil i Henrykovi učit se jeho řemeslo: zabíjet zvířata a jejich těla přeměňovat na maso, kůže a kosti...

Henryk se tomu vzepřel. Řekl, že nikdy zabíjet nebude!

Otec ho udeřil do tváře a zakřičel:

„Když je to tak — nebudeš odteď ani jíst, dokud nepochopíš, jakou prací peníze

vyděláváme!“

„A já stejně nezačnu zabíjet, ať třeba umřu!“ — odpověděl otci Henryk.

Tohle odporování pokračovalo několik dní. Otec si vybíjel svoji zlost na matce, která se pokoušela syna nějak ochránit.

A tehdy Henryk utekl z domova.

* * *

Dlouho se potuloval od jednoho nevelkého městečka ke druhému, dokud nedošel do hlavního města.

Často se mu nepodařilo, aby si vydělal na jídlo: zesláblého od hladu — ho nikdo nechtěl najmout na žádnou práci...

Ale jednou mu pán oblečený v jemném aksamitu navrhl, aby mu pomohl odnést několik knih v těžkých měděných vazbách — za nevelkou odměnu.

Henryk radostně souhlasil.

Když došli do pánova domu, Henryk si přečetl na tabulce: „Mgr.François — lékárník“.

Magistr François vešel do domu a chystal se vyrovnat s Henrykem. Ale, protože nemohl najít drobné mince v peněženke, vydal se po schodech nahoru a peněženku odložil jako obyčejně... Henryk se díval na peněženku se zlatými mincemi..., ale ukrást je nedokázal.

Zanedlouho se Magistr François vrátil, laskavě pohlédl na Henryka, podal mu drobné, ale čestně vydělané peníze a řekl:

„Čestnost — to je dobrý začátek dobrého života!

Potřebuji chlapce, který by roznášel léky. Mohl by ses stát mým pomocníkem a učedníkem...“

A tak Henryk zůstal v domě Magistra François.

* * *

Dům, ve kterém teď Henryk žil, byl neobyčejný. Pravidla, která v něm Magistr François ustanovil, zpočátku udivovala, ale postupně se stala obvyklými a přijatelnými.

Prvním z nich byla *Čistota*.

Nepatřila k ní jenom čistota podlah, stolů a polic v domě a čistota oděvů lidí. Ale čistota zahrnovala — i požívaná jídla: nikdo k přípravě jídla nepoužíval těla zabitých zvířat. K čistotě patřilo i omývání těla každý den. Také bylo třeba udržovat čistými myšlenky a emoce. „Každý musí začínat očištění a přeměnu světa — sám od sebe!“ — říkal Magistr François.

Druhým pravidlem byla *Práce*.

Každý v domě měl vlastní práci, která mu byla svěřena, a vykonával ji s ochotou. Práci sluhů nebo otroků Magistr François neuznával. Obvykle říkal:

„Otrok nebo sluha dělají, co je třeba, jenom když je donutí. Svobodný člověk pracuje tehdy, když může a přeje si sám, protože pochopil, že je to — nezbytné.

Svobody je možné dosáhnout až po tom, když člověk zvítězí nad otrokem v sobě!“ ...

Třetím pravidlem bylo *Ticho*.

A v domě Magistra François byla zvláštní atmosféra klidu, která vybízela k usilování vidět plnost pravdivého Bytí a pociťovat se jako jeho účastník.

„Není nutné pronášet nahlas každou myšlenku, která ti přijde do hlavy! Zastav řeč, ponoř se do ticha — a tehdy v devíti případech z deseti vydržíš mlčet!

Ale zato to, co řekneš, bude doopravdy důležité — a ty přestaneš zbytečně naprázdno tlachat do větru.

Jenom za těchto předpokladů se tvoje slova stanou součástí *živého elixíru* pro ostatní duše!“ — tak učil Magistr François nové žáky.

Čtvrtým pravidlem bylo *Učení*.

Magistr François říkal:

„Když člověk přestane poznávat nové a rozvíjet se — tehdy udělá první krok ke své smrti. Protože život duše v tomto těle... se tehdy stane zbytečným.

Důležité jsou nejen znalosti, ale i umění tyto

znalosti používat! V podstatě existuje jen málo toho, co je nezbytné znát. Ale dále — je třeba se učit přemýšlet, a přitom operovat získanými znalostmi; to je — klíč k moudrosti“ ...

Pátým pravidlem byla *Láska*.

Láska spojovala v jednotě všechny, kteří v tomto domě žili. Byla základem metod, které vytvářeli, aby mohli léčit lidi.

Magistr François o lásce často nemluvil, ale jeho slova utkvěla nadlouho v paměti:

„Láska — to je předpoklad pro rozvíjení moudrosti v sobě. Moudrost není uskutečnitelná bez srdečné lásky!

Láska — to je to, co je schopné přeměnit obyčejného člověka — v Člověka Božského!“

* * *

Henryk se učil rád. Měl výbornou paměť a zvědavý rozum.

Přitom všechno, co mu jeho Učitel předkládal ke studiu, — bylo naplněno moudrostí. Například — Evangelia.

Magistr François vysvětloval:

„K tomu, aby bylo možné léčit lidi, nestačí znát jenom uspořádání těla! Vždyť člověk — to je duše, ale tělo — jenom jeho současná schránka! Proto jsou k léčení člověka nezbytné i znalosti duše, i léčivých bylin a minerálů, i orgánů těla, i procesů

probíhajících v celém organizmu.

Ale mnohé o duši a o Bohu se můžeš dozvědět ze slov Ježíše Krista.“

„Ale není těm, kteří nemají hodnost kněze, zapovězeno číst Bibli?“ — zeptal se Henryk.

„Neboj se! Protože strach — to je špatný rádce!“

To, co radí strach, vede jenom k otrocké pokornosti, k podlosti a k rozvoji způsoblosti ke zradě!

Nikdy neposlouchej ty myšlenky, které našeptávají strach, lenost nebo hněv!

A ještě: nikdo nesmí stát mezi člověkem a Bohem! Každý člověk je osobně odpovědný před Bohem za všechno, co dělá nebo nedělá ve svém životě! A musí se naučit sám pociťovat a chápat Boha!“

... Tak postupně přivedl Magistr François Henryka k pochopení toho, co nazýval *alchymíí duše*:

„Opravdová alchymie — to je znalost toho, jak se zdokonalovat.

Člověk se musí naučit rozlišovat v sobě *vyšší* — a *nižší, dobré* — a *zlé*.

Nedostatky svazují duši *tíhou* a nepouštějí ji z nižších, hrubých stavů. Ale právě tohle je nezbytné v první řadě v sobě překonat!

K dokonalému stavu se přibližuje jen ten, kdo se v takové samokontrole cvičí každodenně a

neustále a ne jenom někdy!“

* * *

Magistr François vysvětloval všechno — názorně! Vybíral jednoduché příklady ze života — a na ně navazoval veliké pravdy:

„Existují jednotné Zákony Bytí, vytvořené Bohem, které působí a určují chod života na Zemi a v celém vesmíru.

Podívej se: kámen, který teď držím v ruce, spadne na zem, stačí jenom, když ho přestanu držet v ruce. Můžu to zopakovat mnohokrát — a výsledek zůstane nezměněný. Všechno hmotné, co se nachází na povrchu Země nebo nad ní, — je přitahováno k planetě. Hmota je přitahována hmotou. Je to působení zákona přitažlivosti.

Ale stejný jev existuje i ve světě duší, Lidské duše (a nejen ony) se přitahují a sjednocují *láskou*.

Ale i Bůh — Tvůrce všeho jsoucího — miluje Svoje děti. Jestliže i člověk miluje Boha — pak vzniká přitažlivost ohromné síly! Její síla překoná všechno, co znáš, nesččetněkrát!

Právě tak — Bůh vede duše k Sobě! Právě tak — pracuje Zákon Lásky!

Můžu ti vyprávět o zákoně nenávisti. Jestli se udeříš o ostrý kámen a na oplátku ho chceš také uhodit — obdržíš bolest ještě jednou. Tak účinkují mechanismy msty, urážky, zloby... A to bude

pokračovat do té doby, dokud nebude tebou — přes bolest — pochopen a přijat Zákon Lásky.

Ne Bůh trestá člověka! Ale sám člověk se trestá tím, že porušuje Zákony bytí, ustanovené Bohem!

Ale ten, kdo žije v souladu s Božskými Zákony lásky a harmonie, — je šťasten v tomto životě i v posmrtné existenci.

Bůh nestvořil nic špatného. Jenom člověk používá ke zlu to, co bylo předurčeno k dobru! Je schopný celý svůj život učinit peklem! A potom se ještě modlí ke Stvořiteli: 'Spas mě!' Není to absurdní?!

Povím ti podobenství o tom, jak dva lidé přišli ke stromu poznání dobra i zla.

Přišli a utrhli si po jablku.

Jeden z nich to jablko jedl a — Bohu a jablůnce děkoval. A ještě seménka z jablka ve svém sadu s láskou zasadil. A vyrostl mu sad. A v jeho domě vládl soulad, a byl šťasten on sám, jeho žena i děti.

Druhému člověku — se plod zdál kyselým. Vyhodil ho. A — ve zlosti — ulomil větev ze stromu a udělal si luk. A tím zabíjel zvířata... Bezvysledně štěstí hledal: vždyť sám sobě neštěstí způsobil!...

Ačkoliv byl strom — jeden, a stejné jeho plody! A každý člověk nosí — v sobě! — možnost štěstí — nebo trápení!“

* * *

Jednou do domu Magistra Françoisise vběhl člověk:

„Žije v tomhle domě Magistr François? Projel jsem celou Itálii a celou Francii a pátral po něm! A vida, nakonec, — jsem ho našel!

Dovolte mi, vážený pane, abych se stal Vaším učedníkem!“ — pronesl a padl před Magistrem Françoisem na kolena. A pokračoval, zalykaje se vzrušením:

„Vy... Vy... — neodmítejte! Vy jste našel *kámen mudrců*! Vy dokážete přeměňovat olovo ve zlato! Přečetl jsem množství pojednání o „sublimaci“, dosáhl jsem velkých úspěchů, a — ačkoliv jsem u cíle, ještě se mi něčeho nedostává k tomu, aby reakce probíhala správně!...“

„K čemu ti to všechno je? A kolik zlata potřebuješ?“ — klidně se zeptal Magistr François.

„Já... Já budu mít tolik zlata, kolik budu chtít! Vždycky si můžu dělat zlato! Budu bohatý, a to znamená — svobodný. Já můžu mít všechno, co budu chtít, jakoukoliv věc! Budu dělat všechno, co si budu přát! Ani jedna žena mě neodmítne!...“

„A co budeš dělat tehdy, až to budeš všechno mít: zlato, moc, ženy? Víš jistě, že právě tohle chceš? Není možné, že potřebuješ jenom jednu ženu, ale tu, kterou budeš milovat a která bude milovat tebe? Není možné, že ke svému štěstí

potřebuješ jenom dům se zahradou, po které budou běhat vaše dětičky?“

„Já jsem se k vám přišel učit! Mám peníze, můžu vám za učení zaplatit!...“

„Nadarmo marníš svůj život na to, co vůbec nepotřebuješ!

Právě jsi dostal tu lekci, kterou jsem ti mohl dát. Jestli si ji osvojíš, — budeš šťastný! Jestli ne...

Já nejsem kouzelník, ale lékárník. A předepisuji ten lék, který přináší zdraví duši i tělu.

Dostal jsi recept... Víc ti ničím nemůžu pomoci. Henryku, vyprovod' pána!“

* * *

«Co je to — *kámen mudrců*?“ — zeptal se Henryk, když se za návštěvníkem zavřely dveře.

Magistr François odpověděl:

“Lidé, kteří se někdy nazývají alchymisty, jsou přesvědčeni, že existuje nějaký tajný prvek, „základ života“, který dovoluje všechno přeměňovat. Proto ho také nazvali *kamenem mudrců*.

A mnozí — rok za rokem — slučují prvky ve zkumavkách a hledají tento *kámen mudrců*, aby... mohli libovolný kov přeměnit ve zlato.

Ale pravda spočívá v tom, že právě stupně přeměny duše — byly v minulosti skryté za rozmluvami o přeměně prvků. Božským kamenem

úhelným, opravdovým kamenem mudrců, je *láska* — jako podstata konkrétního člověka, jako stav duše.

Živým — je možné nazvat vše ve Vesmíru.

Ale úroveň vědomí je rozdílná: u rostlin, u zvířat, u člověka, i u Boha.

Tedy, existují stupně růstu, které duše musí projít, aby se naučila chápat a poznávat. Až jimi projde, bude duše schopna pronikat — do mnohorozměrných živých *Hlubin*. Potom člověk dokáže poznat svoji Božskou Podstatu, Jednotu s Bohem!

A když se člověk sebou-duší stane podobný Bohu — nazýváme Ho Kristem.

Veliká Harmonie je možná! Její tajemství je uschováno v člověku! V něm — jako v mnohorozměrném organismu — se nacházejí energie všech vesmírných úrovní. A člověk může sebou-duší všechny ty úrovně poznat a — *uvědoměním* — *Nejjemnějším* se stát!

Podoben částěcce, předtím nevelké, která poznává svou přítomnost ve Velikém Veškerenstvu, — tak se člověk, který v sobě shromáždil všechny úrovně Vesmíru, stává Sjednoceným s celým Stvořením i se Zdrojem Stvoření — Tvůrcem.

Tvůrce je podobný Oceánu Světla!

Jeho Záření je podobné záření nesčetných

Sluncí, které svými paprsky všechno pronikají.

Je Nezměrný, Nekonečný!

Tak tedy — člověk nachází svůj *kámen mudrců* a poznává Tvůrce!“

* * *

Magistr François obratně nacházel rovnováhu mezi slávou a nenápadností... Cestoval po celé Evropě s několika společníky... Potom společníci zůstali na libovolném místě a pokračovali v tom, co se naučili dělat...

A On — nepolapitelný, nenápadný — šel dále a hledal nové společníky. A novou vlnu myšlenek a Světla — potichoučku zdvihal.

Jednou řekl:

„Dělám na Zemi úklid. Usiluji o to, abych z bláta udělal půdu — plodnou, úrodnou... A do té půdy vkládám semena Lásky, Dobra, Veliké Moudrosti. Potom je pobízím — Paprsky Světla — aby ta semena vzešla.

Ano, *kamenem mudrců* vládnu! Zvedám duše po stupních pochopení, spouštím v nich procesy růstu uvědomění.

Ale na tom, aby se k lidstvu vrátila moudrost Opravdového Poznání, je třeba ještě nemálo zapracovat — vám, i Mně.

Při tom musí každý začínat sám u sebe — aby se stal zdrojem Lásky a Světla na Zemi!“

Igl

Podobenství o Okřídleném Srdci

V jednom indiánském kmeni, který už nejedno pokolení žil v rezervaci, se narodil chlapec. Pojmenovali ho Okřídlené Srdce. Proč právě tak? Protože východ slunce v tento den ukazoval znamení: nadýchané obláčky jako peří, osvětlené sluncem, podobné slunečním křídlům, zaplnily celou oblohu.

* * *

Když chlapec povyrostl, ukázalo se, že není obyčejným Indiánem, ale že má tři velké schopnosti: znát, léčit a létat.

Náčelníka kmene velmi potěšily první dvě a často je využíval. Chlapci pokládali otázky: jak postupovat ve složitých situacích — a on dával přesné odpovědi-proroctví, které se vždy splnily. Jestli někdo v kmeni onemocněl, pozvali Okřídlené Srdce — a z vůle nevtělených Velkých Náčelníků lidé obdrželi vyléčení.

Chlapec sám se nejvíce radoval ze své schopnosti létat! Během letu se cítil — plně svobodným! Už ho více neomezovaly hranice rezervace, nezadržovala ho přitažlivost Země!

Bylo to — tak jednoduché a tak překrásné! V

takovém okamžiku cítil východ slunce v hrudi — a obracel ruce, vycházející z jeho slunečního duchovního srdce, do nekonečných Křídel Světla. A tehdy — pod Křídly — byl jenom bezbřehý Oceán Světla — a bylo možné plachtit!

A on mohl svobodně žít tam, kde chtěl!

* * *

Často se vydával na náhorní plošinu, která byla posvátným místem jeho kmene v těch časech, kdy byl jeho národ svobodný. Toto místo bylo prohlášeno za posvátné proto, že na něm bylo možno nejlépe rozmlouvat s Velkými Náčelníky. Zde se — celé věky — přijímala řešení, důležitá pro kmen.

Teď ta náhorní plošina patřila lidem se světlou kůží. Ale oni ji nijak nevyužívali: vždyť tam nic cenného pro sebe nenašli. Jenom někdy plošinu navštěvovali poutníci — aby uviděli krásu krajiny, která se z té výšky před nimi odkrývala.

Okřídlené Srdce tady rád trávil čas v meditaci. Mohl vidět Zářící Tváře Velkých Náčelníků lidstva a mluvit s Nimi...

Nebo se mohl kochat tím, jak se slunce po ránu zvedá nad horizontem a ozařuje svým životodárným světlem horské panorama...

Nebo mohl plachtit ve slunečním světle tam, kde létají jenom orli...

Nebo se ponořil do těch prostorů nehmotného Světla, kde se duše, osvobozená od příkrovu těla, stává Božským Ohněm. Tehdy — se Síla Bezbřehého Světla-Ohně stává tvou podstatou...

* * *

Velcí Náčelníci Okřídlené Srdce mnohému naučili.

Ukázali mu, jakými stupni musí projít lidská duše ve svém rozvoji, aby se před ní otevřelo Božské Vědomí, aby se stala schopnou k Letu Svobody.

Velcí Náčelníci také Okřídlenému Srdci otevírali stránky historie Země. V přelévajícím se Světle viděl obrazy, které vyprávěly o příchodu Božích Poslů na Zemi. Ti Poslové přicházeli — v různých dobách a k různým národům. Vždy přinášeli lidem jednu a tu samou Pravdu. Ale lidé ji... překrucovali, vytvářeli — podle svého vkusu — ty nebo jiné varianty víry...

* * *

Jednou se Velcí Náčelníci shromáždili na té plošině — a řekli Okřídlenému Srdci:

„Přišel čas, kdy musíš začít tu práci, kvůli které jsi byl vtělen na Zemi. Musíš najít a zasvětit do Vyšších Znalostí dvanáct lidí: mužů i žen, kteří budou pokračovat v práci při navracení Velikých

Znalostí lidem. Ti musejí být připraveni k přijetí těchto Znalostí duše. Mezi nimi budou i děti této země se světlou kůží.

Všichni lidé jsou si rovni před velkou Sílou Boha! A teď přichází počátek té epochy, kdy budou muset získat jednotné pravdivé Poznání. Před Jednotnou Silou Boha — musejí všichni lidé pochopit sami sebe. Vždyť v nich ve všech žije částice této síly! Nová epocha se přiblížila. Pro tebe nastal čas začít!

Takže, musíš najít dvanáct lidí!“

„Tak málo?“ — zeptal se Okřídlené Srdce.

„Tak mnoho! Pochopíš to, až začneš hledat!“

* * *

Okřídlené Srdce se rozhodl, že svoje hledání začne mezi Indiány.

Navštívil mnoho kmenů...

Křivda a nenávist k podmanitelům spoutaly duše mnohých. A nebylo jednoduché najít ty, kteří by chtěli získat svobodu — ne bojem a pomstou, ale láskou k ostatním a přeměnou jich samých...

Ale v některých kmenech si ještě pamatovali to, co znali kdysi jejich předci — svobodné děti svobodné země. Tito lidé byli smělí a byli naplněni klidem, nebáli se smrti a vážili si života, žili v harmonii se světem přírody. Svět Božského Ducha nepovažovali za výmysl — a byli připraveni

poslouchat slova Velkých Náčelníků.

Okřídlené Srdce říkal těm lidem:

„Velcí Náčelníci, Kteří nemlčí, mi přikázali, abych navštívil mnohá lidská plemena a připomenul jim to, co znají Oni, ale lidé to zapomněli!“

Indiáni mu snadno uvěřili. Viděli, že Okřídlené Srdce dokáže létat, znát a léčit — a přináší jim Veliké Znalosti jejich předků.

Okřídlené Srdce našel mezi nimi ty, kteří byli hodni zasvěcení do Vyšších Znalostí.

* * *

Čas ubíhal... A Okřídlené Srdce začal hledat i mezi světlokožci — ty, kteří by dokázali vstřebat znalosti o smyslu bytí, o Velkých Náčelnících lidstva, o Svobodě, o Síle Tvůrce. Ale narazil na velké potíže.

Když Okřídlené Srdce vyprávěl lidem se světlou kůží o tom, co sám věděl o Bohu, — nevěřili mu, a často i... proklínali.

A když létal — lidé se polekali „neuskutečnitelného“ a začali po něm střílet z pušek...

Když léčil nemocné — oni hned zapomínali na to hlavní, na co on poukazoval, a snažili se všechno vyrovnat jenom penězi...

Ale vždyť, jestli lidé nepochopí příčinu svých

nemocí, — pokolení za pokolením onemocní stále těžšími nemocemi! Vždyť nemoci jsou následky porušování harmonie mezi lidskou duší a Bohem, Který volá k té duši, aby jí řekl: existuje problém, který jsi měla dávno řešit! A hlavní podstata léčení spočívá v tom: objevit a změnit příčinu — a tehdy se následek změní sám!

Schopnost léčit dovolila Okřídlenému Srdci pomoci jen nemnohým mezi světlokožci — v poznání smyslu života, smrti a zákonů Síly. Ale ty, kteří by byli dokonce schopni přijmout vyšší znalosti, nemohl nijak nalézt.

* * *

Jednou na té náhorní plošině Okřídlené Srdce uviděl dívku se světlou kůží, která se dívala na východ slunce tak, jako to dělají svobodní duchem. Její nazlátlé vlasy laskal lehký větřík. V hlubokém vnitřním klidu se dívala na vycházející nebeské těleso — nejen očima těla, ale i duší! Milovala právě tohle slunce, tuhle zemi, tyhle ptáky poletující v prostoru...

Neměla v sobě žádnou vyumělkovanost, která vykřikuje: „Ach, jak je to pěkné!“ — a okamžitě přepíná myšlenky na něco jiného: neužitečného, prázdného. Ona... žila v harmonii s Krásou!

* * *

Slunce vyšlo. Dívenka se na ně ještě jednou usmála — a vydala se po pěšině, která vedla do města.

V tu chvíli se před ní objevil Okřídlené Srdce. Ona se nelekla.

Okřídlené Srdce řekl:

„Viděl jsem, jak jste vítala slunce, Joanno, a teď s vámi potřebuji velmi naléhavě mluvit. Dovolíte?“

„Odkud mě znáte?“

„Jsem obdarován schopnostmi znát, léčit a létat“, — odpověděl Okřídlené Srdce.

„Vy — žertujete! Ale stejně, pokud víte, jak se jmenuji, — jak se tedy jmenujete Vy?“

„Okřídlené Srdce.“

Joanna na několik vteřin strnula, přesně tak, jako když se východ slunce zmocnil její bytosti — a vynesl ji nad neohrazené prostory...

Vztáhla ruku na pozdrav. Od samého počátku neměla strach... Bezmezně důvěřovala tomuto neznámému!

Podívala se Okřídlenému Srdci přímo do očí a řekla:

„Vždycky jsem snila o tom: jen tak se odrazit od země — a vzlétnout!“

„Chcete letět se mnou?“

„Ano!“

Okřídlené Srdce vzal Joannu do náručí — a

letěli...

* * *

„Už jsme znovu na zemi, ale mně se zdá, že pokračuji v letu do moře Světla! A — jako by slunce zůstalo ve mně! Daroval jsi mně Křídla ze Světla!“ — vzkřikla Joanna.

„To je — Božské Světlo! Právě v něm se vznáší a roste rozvinutá duše, — která vidí, miluje a poznává Toho, Který stvořil Zemi, a lidi, a všechno ve spoustě ostatních hmotných světů.

Obvykle Ho nazývají Bohem, Stvořitelem, Tvůrcem nebo Vyšší Sílou. A také existují Ty Veliké Duše, Které, podobně jako Ježíš, dosáhly Jednoty s touto velkou Sílou! A o to se musí snažit každý člověk!

Je nutné o tom vyprávět ostatním lidem!

Potřebuji tvoji pomoc!

Lidé tvého plemene mi nevěří! Ale jestli se mnou budeš ty, — dokážeme najít takové, kteří také sní o Svobodě! A ten, kdo sní o Svobodě, — už udělal první krok k ní! Sen člověka může určit směr jeho života! Je třeba zapálit svoje duchovní srdce Božským Ohněm — Ohněm Lásky! A dále — je nutné už jenom vědět, jaká úsilí je třeba k tomu připojit. A tehdy se srdce může stát okřídleným!

To je ta Znalost, kterou musím přinést lidem: člověku je dán vyšší dar — naučit se MILOVAT!

Ten, kdo přijme tento dar, získá Svobodu létat na Křídlech Srdce v Oceánu Lásky, kde MILOVAT znamená BÝT!

A, jestli se lidé naučí používat tento dar, — vrátí na Zemi harmonii! Dokážou uvidět, pocítit a pochopit Stvořitele-Tvůrce!

Ale ten, kdo v sobě rozvinul schopnost MILOVAT, — ten dokáže získat i mnohé jiné dary Veliké Síly, které se tehdy stanou přístupné člověku: lidé budou umět znát, léčit, létat!

Až se duše naučí být okřídleným srdcem — mnohé se pro ni stane dostupné. Lehce se pak dozví všechno, co bude chtít vědět — z Knihy Bytí, která se před ní otevře!

Dokáže pak snadno stanovit příčinu libovolného tělesného onemocnění — a nemocnému člověku poradí, jak tu nemoc léčit.

Jestliže bude duše schopna spojit se s Velikou Sílou — dokáže i létat! Pro to je třeba pouze Sebou-Sílou tělo nadzvednout!“

* * *

Slunce se stále výše a výše zvedá nad zemí. Svítí na cestu těm, kteří jdou, aby zvěstovali ostatním lidem Znalost o smyslu jejich životů, o Bohu-Síle a Velkých Náčelnících, o tom, jak se stát takovými, jako Oni...

Sarkar

Podobenství o Fakírovi a Božském Ohni³

V jednom městě žila dívenka. Říkali jí Rosita. Celý svět byl podle ní naplněn překrásnými zázraky! Ona se jenom divila tomu, že to lidé kolem ní nevidí!...

Hvězdy podle ní nebyly jenom hvězdami, ale byla v nich — velká tajemství, a ony zvučely mlčenlivou hudbou v nočním tichu... A hory byly podle ní deskami záhadných poselství, které lidé ještě nepřečetli... A řeky byly živými písněmi, které melodiemi proudů spojují oblaka a moře... Ale hlavním divotvůrcem bylo Slunce, které noc přeměňuje v den, tmu — ve světlo, a lhostejnost — v lásku!

* * *

Jednou do toho města přijel Fakír — po celém světě známý mág a čaroděj. Celé město tím bylo vzrušeno!... Všichni mluvili jenom o Fakírovi! Všichni posuzovali jeho koně, jeho oblečení, doprovod, dům, kde ho viděli, a všechna slova,

³ Sarkar vypráví o předešlých vtěleních — Svém a Davida Copperfielda.

která pronesl... A všichni vzrušeně očekávali: čím je Fakír tentokrát překvapí?

V salónech předních měšťanů a v restauracích, v kavárnách i na rynku stejně jako v chatrčích nuzáků — všichni posuzovali novinky o tom, jak byl Fakír oblečený, kam si přál jít, jak mluvil, co pil...

* * *

A najednou — přišel den vystoupení. Na hlavním náměstí postavili jeviště a místa pro diváky. Ale také okna všech domů byla otevřena a všechna byla zaplněna lidmi.

Vtom — zazněla hudba. A průchodem, ponechaným mezi řadami se Fakír zvedl na scénu. Všechno strnulo...

Fakír mávnul rukou — a zároveň se vzňaly pochodně v rukách mlčenlivých strážců v bílém oblečení!

A všechna světla na scéně se najednou rozsvítila!

A vzduch jakoby se rozzářil tajemným třpytivým Ohněm! A tak, jako celé prostranství, se najednou i diváci ocitli v tom průzračném Záření!...

Fakír žertoval — a úsměvy rozkvétaly v lidských srdcích! A smích zněl — jako zvonečky v průzračném vzduchu! Vzchopili se i stařečkové!

A mnohé stařenky se na čas vyléčily ze zármutku!

Rosita strnula, přesně jakoby očekávala, že tohle je — začátek jejího nového života...

* * *

Fakír na scéně dělal zázraky — a kouzla z pohádek ožívala! Zdálo se, jakoby žerty, smích, a radost, a naději, a úspěch — shromáždil Fakír ze všech dob. A, jako jiskry z Ohně — všem svým divákům — rozhazoval toho veselí plné náruče! A ty jiskry se rozžehly v duších a rozhořely se zlatým Ohněm — ve všech srdcích!

A Fakír zval diváky na scénu. A jakoby se každý divák — tento večer stal aktérem a tvůrcem zázraků!

* * *

A představení pokračovalo...

Právě — přinesli na scénu ohromnou číši.

Fakír řekl:

„Je prázdná. Ale já v ní teď všechna vaše přání zapálím Ohněm, a všechno, co si budete přát — se v něm bude moci objevit!“

Fakír máchl rukou — a plamen se vzňal a zvedl se nad prázdnou číši.

Zeptal se jedné dívenky: „Co chceš?“

„Chci — prstýnek!“ — řekla dívenka...

Fakír vytáhl z plamene její touhu — a dívenka

se zaradovala!

„Co chceš ty?“ — zeptal se Fakír chlapce ve špinavých cárech, přitisknutého v koutku u scény.

„Chci oblečení — takové, jako máte Vy, a ještě bych chtěl trochu sladkostí... Jéje! Já jsem si přál dvakrát... Je to možné?“

Všichni lidé se zasmáli, a Fakír řekl:

„No, jednou už ses spletl, — tak si teď řekni i o třetí přání!“

Hoch přemýšlel a najednou řekl:

„Ať Váš Oheň hoří stále — a dělá zázraky!“

„Inu, můj příteli, pojď sem tedy!“ — řekl Fakír. Pozval chlapce na scénu... Všechno vzplálo — a v okamžiku tam stál chlapec, zahalený třpytivým pláštěm, v turbanu... A přitom držel v ruce sladkosti...

„Teď budeš muset být mágem — a sám dělat všechna kouzla!“ — řekl Fakír.

Všichni tleskali...

„Teď řekněte vy: co chcete?“ — zeptal se fakír.

V té chvíli vyšel z davu na scénu tlustý divák: „Chci — palác!“

Fakír se prohýbal smíchem:

„Palác? Sem? Teď? A nebojíte se, že vás rozmačká. Vždyť — z nebe spadne hromada kamení a zlata! Promyslete si to — pořádně! Co si tam šeptáte? Jste zcela originální!... Na bohatství — není nic špatného, ale je tu jeden problém: celý

život může zaplnit marná honba za bohatstvím! Tak tedy, přejte si ještě něco! No, snažte se! Vymyslete rychle něco takového, abychom se mohli bavit my všichni tady!“

Ale tlustý divák — se jenom nafoukl a mlčel...

Tehdy Fakír z hořícího plamene — vytáhl list papíru. A na něm byl nakreslen... palác! „Vezměte si, co jste si přál! Tady máte — Váš «dům»! Bude se Vám velmi hodit, až poznáte: že to, co považujeme za důležité vlastnit, popravdě nemá za groš ceny!

A abyste nepochyboval — vyložíme vám osud z knihy. A dívka, kterou pozvu teď, vám tu knihu otevře náhodně a přečte to, co nám o tom v knize říkají!“

A tehdy pozval Fakír na scénu Rositu. Hedvábným šátkem jí zavázal oči — a uložil jí, aby přečetla stránku z té knihy:

„Číst s otevřenýma očima umějí skoro všichni. Ale, ke čtení pravdy, — je třeba otevřít oči duše!“

Rosita najednou uviděla v zářícím Ohni — slova a pronesla je: “Opravdu cenná — je láska! Je překrásná a něžná!“

Fakír šátek pomalu rozvázal...

Když svoji pomocníci doprovázel na místo, potichu jí řekl: „Velice dlouho jsem Vás hledal! Je velmi důležité — abychom si pohovořili! Vy byste byla schopná dělat zázraky!“

* * *

A večer Fakír Rositu očekával.

A mlčenliví strážci v turbanech — ji k Fakírovi doprovázeli.

Přivítal ji a usadil před ohněm krbu. A sám si sedl vedle ní.

Oheň krbu — byl s nimi... Ale zároveň v jejich srdcích — hořel oheň lásky! A Božský Oheň — byl všude! Všechn stvořený svět byl proniknut nejčistším a nejprůzračnějším Ohněm! A všechny předměty — jakoby se v Něm utápěly!

Fakír promluvil:

„Existuje Magie Svatého Ohně — Ohně Božské Lásky! V té není přetvářky ani falše. Ona je základem života pro všechny!

Podoben hudbě skládající se z množství akordů Ohně a Světla, — takový je nekonečný mnohorozměrný vesmírný Oceán! Ale člověk normálně pociťuje jenom „nejnižší zvuk“, to je — hrubá hmotná úroveň.

Ale existují i jiné rozměry bytí. Ty je schopna vnímat — pouze zjemnělá duše, protože je není možné vidět tělesnými očima.

Je radost — nebo zármutek, úzkost — nebo klid... A to všechno můžeš pociťovat sebou-duší.

A také věz: duše — když je zjemnělá — lehce proniká do prostorů Světla. Duše, která je plná lásky, čistá a silná, — vchází do Splynutí

s Božským Ohněm!

LÁSKA je pro všechny světy Základem, svazuje všechny a všechno — v Jedno.

Oheň Tvořící — je Láska Toho, Který stvořil tento svět.

LÁSKA je Světlo. Ona je — i Život, i Jeho Projevení!

A člověk je podobný Bohu! V čem je podobný? Člověk je schopen si celou stupnici mnohorozměrných projevů — sebou-duší uvědomit, a procítit ji. Člověk je také schopný — tvořit!

Vždyť člověk — to není tělo, ale duše! A jeho předurčení je nádherné! A velkolepé jsou jeho možnosti: v poznání Tvůrce, Stvoření, sebe, v přeměňování sebe — do Plnosti rozvití, do Boha!

Ale v současné době lidé na Zemi zapomněli na své obrovské možnosti, které jim byly darovány Stvořitelem. Žijí a pocítují sami sebe jako těla, těla hýčkají, obšťastňují, hledají radovánky jenom pro těla...

Ale jen ten, kdo dokázal přijmout a poznat LÁSKU, — je schopný nazírat Božský Oheň!

A Silou tohoto Ohně — se tvoří vše, co vidíme i nevidíme, když žijeme zde mezi tuhými předměty!

Ale všechny ty předměty — jsou podobné jen průzračným stínům, které vrhá Jediný Plamen. Vpravdě je skutečný jenom Stvořitel! Jen Jeho

Plamen září tvořivým Ohněm ve všem, co existuje, počínaje vesmírnými slunci — až do nejmenších jaderných částic!

A ten, kdo zná Zákony vše Tvořícího Ohně a je s Ním slit rozvinutou Duší, ten může ty «odrazy» tvořit a přeměňovat.

Bůh projevil Jednotu Jsoucího — Vesmírné Jedno — Sebou, ze Sebe!

Teď před tebou odhaluji tajemství magie Tvůrce!

Člověk sám je stvořitelem, tvůrcem — toho, kdo je teď. A přítomnost, a budoucnost pro sebe — si tvoří on sám. Stane se mu dostupným dělat překrásné zázraky, pokud dokáže vyrůst duší, naplněnou LÁSKOU, a až projde leklemi Moudrosti a také získá zjemnělou Sílu!

To, co já dělám na scéně, má velký význam, ve smyslu předurčení. Člověk v tom může uvidět — všechny možnosti duše, i krásu lásky, i radost bytí. A ti, kteří se dokážou dotknout Božské jemnosti sebou-duší, poznají i Tvůrce...“

Rosita se zeptala:

„A odhalila tvoje magie — ta tajemství bytí mnohým?“

Fakír odpověděl:

„Nemnohým... Ale ti, kteří poznali, ne podle slov, že člověk je — duše, že i bez těla — člověk také žije, — ti dokázali uvidět to, co v jejich

životech bylo důležité, významné, a co bylo — nesmyslné, zbytečná ztráta času a sil.

A člověk je schopen žít v různých úrovních bytí: v hrubých nebo v jemných. Život v jemnosti — ten vyvolává blaženost! A existuje možnost z jedné duše — na druhou duši na čas přenést ty stavy, které jsou jemné, překrásné a něžné! A je to možné dělat za pomoci hudby a tance, a také předváděním kouzel.

A já potřebuji společníci a družku! Vždyť není silnějšího citu, co duše probouzí, — než láska! Láska mezi lidmi — když je čistá — je podobna Lásce Nebeské!

A teď jsem našel tebe! A ty by ses mohla stát mojí společnicí a se mnou — probouzet duše! A já tě prosím, aby ses se mnou podělila o můj osud a o tu moji Službu, která rozdává kouzlo Velikého Ohně! Řekni, chceš to, tak jako já?“

„Ano!“

* * *

Naučil ji tehdy dovednosti zjemnění, dalšího sebezdokonalování, umění projevování sebou-duší — Svatého Ohně, umění tvořit, léčit a — létat!

... Nepřetržitý je Proud Božské Lásky! Znovu teď přišla na Zemi — Velká Duše! Rosita — znovu přišla, ne, aby proslavila sebe, ale aby sebou projevila Lásku Boha, aby proslavila Jeho.

Apoštol Matouš

Podobenství o plachetnici *Spasitel* a zemi zaslíbené⁴

*Plavčíci Velikého Světla — dcery a synové Boha,
Naplňte plachtu příznivým větrem —
A život prožijte na hřebenu vlny!
Neztraťte Přímný Kurz, Který stanoví Bůh!
Najděte Jeho Příbytek — Zářící Věčný Palác!*

Z deníku plavčíka Klér

Měkce se vzdouvají a klesají vlny oceánu...

Plachetnice, nesoucí jméno *Spasitel*, jakoby letěla nad nekonečným prostorem. Plachty, napnuté příznivým větrem, — jako bílá křídla — ji nesou na pomoc těm, kteří ji potřebují.

* * *

Dívka s vlasy vlajícími ve větru běží dolů po cestě, která se spouští k moři. Pronásledují ji. V dálce už jsou vidět oblaka prachu, zdviženého

⁴ Podrobněji o Svém posledním vtělení Apoštol Matouš pojednává na stránkách knihy 'Классика духовной философии и современность' (Klasika duchovní filozofie a současnost). Tam také vypráví o Klér (Kláře).

skupinou ozbrojených jezdců.

Dívce říkají Klér.

Klér chápe, že záchranu nemůže čekat odnikud. Pronásledovatelé ji dohoní a chytí — a pak bude vynucený sňatek nevyhnutelný: dají ji do vlastnictví lotrovi, se kterým žít nikdy nedokáže... A tehdy zbývá jenom umřít...

Přímo před ní se rozprostírá moře. U přístaviště kotví plachetnice... Pohled Klér padne na název — *Spasitel*. Naděje, ke které už nebyl žádný důvod, ji najednou zahřívá — jako teplý sluneční paprsek.

Klér rychle vbíhá do nejbližší krčmy a žádá pokoj. Tam si odhodlaně ostříhá svoje nádherné dlouhé vlasy, obléká se do mužského oděvu a vydává se k plachetnici.

Loď je připravena k odplutí...

A krčmu už prohledávají ozbrojení lidé s křikem: „Ona je někde tady! Nemohla utéct daleko!“

* * *

Jakmile Klér vstupuje na palubu, dává Kapitán příkaz k odplutí. A *Spasitel* zvedá plachty a míří na otevřené moře.

Kapitán nepoložil Klér ani jedinou otázku. Ale Klér cítí, jak jeho klidné a pozorné oči všechno prohlédají naskrz.

Tehdy k němu přistoupí sama Klér a vypráví

mu svůj příběh.

„Neboj se!“ — odpovídá Kapitán. — Tahle plachetnice je chráněna Bohem. Už ti víc nebezpečí nehrozí!

Ale, až skutečně přijde čas přijmout smrt, — pak se také neboj: není v tom nic hrozného! Vždyť život pokračuje i za hranicemi života těla!

Ještě si o tom popovídáme...

A teď by pro tebe bylo dobré si odpočinout.

Můžeš tady zůstat tak dlouho, jak si budeš přát. Nebo můžeš vystoupit na břeh tam, kde budeš chtít!“

* * *

Spasitel pokračoval ve své cestě.

Klér byla stále více nadšená životem těchto námořníků. Kapitán a jeho mužstvo se podobali bratrům v dobré rodině, jejíž hlavou byl Bůh. A všechno, cokoli dělali, a všechno, o čemkoli hovořili, — bylo ozářeno Jeho neviditelnou přítomností a vedením.

Zachraňovali ty, kterým hrozilo nebezpečí. Svoji činnost přitom prováděli tak bleskově a slova pronášeli natolik neočekávaně, že lidé zla nestačili zareagovat a zabránit jim v tom. Důležité ještě bylo, že Kapitánovo mužstvo nikdy samo neprolévalo krev: zbraně, které měli při sobě, nepoužívali...

... Nebo někdy jednoduše přistáli u břehu — a Kapitán pak dlouho hovořil s obyvateli těch míst o Bohu, o víře, o dobru...

Ty besedy byly neobyčejné! Kapitán například vyprávěl O Ježíši — a to tak, že se všem, kteří poslouchali, zdálo, jakoby všechno, co se tehdy přihodilo, viděli na vlastní oči, a slyšeli slova Ježíše, určená právě jim...

Kapitán také vyprávěl o Ježíšově vzkříšení.

Vždycky mluvil tím způsobem — jakoby každý z posluchačů byl svědkem těch událostí a musel právě teď provést svoji volbu: přijmout nebo nepřijmout Učení Krista...

Lidé poslouchali v hlubokém tichu...

A Kapitán vyprávěl:

„Kolem Ježíše byli ti, kteří mu byli zcela oddáni.

Ale naslouchali Mu i ti, kteří Mu nevěřili a posmívali se...

Bylo mnoho nevěřících — tehdy, když On učil, i tehdy, když potom obživil...

Nevíra mnohých hříšných duší se nevyлéčí — ani příkázáními od Boha, ani zázraky!

Jenom ti, kteří následují Jeho Cestu — se k Němu přibližují!

... Ačkoli mnozí v současnosti tvrdí: «Já věřím!», nenásledují Jeho Učení do všech podrobností! A občas provádějí zločiny a podvody,

kteře pŕikřívají Jeho jménem!

Ale jiní — Učení Ježíše dodržují. Snaží se žít tak, jak On učil. A Ježíš — v srdcích takových lidí přebývá!“

Mnozí lidé, kteří Kapitána poslouchali, se potom snažili Učení Boha následovat ve svém životě. A začínal jim nový život! Protože ten, kdo žije s Bohem v srdci, — ten se stává člověkem jiným: přeměněným! A tehdy se změní k lepšímu — jeho předchozí osud!

A někdy se stávalo i to, že z davu posluchačů vystoupil člověk, který řekl: „Vezměte mě s sebou!“

Kapitán pak občas odpověděl: „Dobře! Pojd s námi!“

Tak se doplňovalo mužstvo *Spasitele*.

* * *

Jednou plachetnice vyhodila kotvu u nevelkého ostrova.

Klér pocítla, že je to ráj. Osada se utápěla v květech vonících sadů. A lidé — s obličejí rozzářenými štěstím — přicházeli přivítat ty, kteří připluli.

Kapitán řekl Klér:

„Tohle je — *země zaslíbená*, ráj na naší planetě. Jestli chceš, můžeš tu zůstat a žít tady. Žijí tu rodiny mnoha členů mého mužstva. A mnozí

z těch, které jsme zachránili, zde také zůstali.

Když jsme tento ostrov našli, byl neobydlený. Nepatří žádnému zemskému vládci.

Každý, kdo na tuhle zemi vstoupí, složí slib, že bude žít podle přikázání lásky k Bohu, ke svým bližním a ke všemu Stvoření Božímu.

A každý, kdo tak žije, — se zde stává obyvatelem ráje.

Ale i ten, kdo nežije tady, na tomhle ostrově, ale tam, kde panuje zlo a násilí, — i on se může stát obyvatelem ráje!

Neboť je pro to důležité — pouze! — dodržovat ten slib, který ve vzájemné lásce spojuje člověka a Boha!

A je třeba usilovat o to, aby lidé pochopili, že se celá naše planeta také může stát *zemí zaslíbenou!*

A ten slib mezi Bohem a lidmi — to je SLIB LÁSKY!

... Není každému, kdo by si to přál, dostupné stát se členem mužstva *Spasitele*: ještě ne pro všechny z nich přišel čas — zanechat všech přání a stát se Apoštoly Boha. Ale obyvatelem ráje — se může stát každý! Vždyť rozvíjet svoji srdečnou lásku — se může učit každý!

Podle zákonů Boha — nechť člověk žije, sebe přeměňuje a lásku všemu kolem dává! A tehdy svůj život neprožije nadarmo!

Vždyť každý, kdo začne žít podle zákonů

LÁSKY, — je schopný kolem sebe tvořit nové prostory *země zaslíbené!* A pokud by to dokázali uskutečnit lidé na celé Zemi, mohla by být celá Země — *zemí zaslíbenou!*“

A Klér řekla: „Zemský ráj, který jsi zde, na tomto ostrově, vytvořil, je krásný! Ale já prosím: dovol mi stát se plavčíkem na *Spasiteli*, abych mohla — s tebou — zachraňovat druhé! A dovol, abych se podělila o svůj osud — s tebou!“

„Nu což, plavčíku Klér, můžeš mě následovat!

Znovu zvedneme plachty a vydáme se na cestu, — abychom zachraňovali lidi před peklem, které nosí v sobě a rozmnožují kolem sebe, a přitom vytvářejí nespravedlnost a zlo!

Budeme žít, abychom obohatili síly Světla a Lásky na celém světě!“ — odpověděl Kapitán.

* * *

Jednou se plavčice Klér zeptala Kapitána:

„Pověz: my tak často zachraňujeme nešťastné ubožáky a otroky, ale proč nikdo z mocipánů tohoto světa — neusiluje o spasení před peklem?“

Kapitán odpověděl:

„S potěšením bych zachraňoval prince a krále! Ale vždyť oni nemají ani tušení, že spásu potřebují! A že by dokonce mohli zachránit celé svoje země!

Vždyť je velice složité zachránit toho, kdo o svém neštěstí neví!

Těžké je napojit vodou toho, kdo po ní netouží!
Jenom ti, kteří hladoví nebo žízní, — jsou
připraveni jíst a pít!

Přitom by člověk neměl žít jenom z jídla pro
tělo! Lidé by také měli žíznit — po Světle, po
Svobodě, a po Lásce!...

A my na *Spasiteli* vykonáváme svou cestu
proto, abychom do každého kousku Země přinesli
alespoň kousek světla poznání... V tom je naše
služba!

Podobným Ježíši se může stát jen ten, kdo lásku
a znalosti o Bohu přináší všem lidem!“

* * *

A v klidném počasí po večerech nebo po ránu,
Kapitán svému mužstvu vyprávěl o Vyšším
Poznání, o získání Božské Lásky.

Říkal:

„Je vybudována Přímá Cesta z ráje, ze země
zaslíbené, — do Příbytku Tvůrce. Ale tím kurzem se
může vydat jen ten, kdo si nejvíce ze všeho
zamiloval Nebeského Otce!

On je Bezbřehý, Nekonečný! Zaplnil Svou
Láskou celý svět Svého Stvoření!

A všechny, kteří žijí na Zemi, — objímá
něžným Pokojem a Světlem Svojí Lásky! A Otec
Nebeský vždy každého — v Sobě — pociťuje!

A, abychom se stali takovými, jak učí Bůh, —

musíme se naučit zaplňovat srdečným světlem duší — celý tento prostor, který je nám viditelný. A musíme se naučit všechno živé objímat sebouláskou, hýčkat je a laskat s něžnou péčí!

A oceán, který nese tuhle naši plachetnici, — je podoben Oceánu Živého Světla Prvotního Vědomí — Tvůrce, Který je a bude všude, vždy.

Láska k Němu — nám dovolí naučit se objímat toto Živé Božské Světlo! A tehdy — se otevře brána do Příbytku našeho Nebeského Otce!“

* * *

Měkce se vzdouvají a klesají vlny oceánu. Plachetnice *Spasitel* míří na plných plachtách — vstříc vycházejícímu slunci!

Její cesta vede kolem všech pevnin a ostrovů celé Země — aby se lidé mohli dozvědět o Bohu a o smyslu života na Zemi!

Kapitán učí plavčíka držet kurz na Příbytek Tvůrce...

Závěrečné komentáře

Tot-Atlant

Podstata Božské Alchymie

Zapsala Larisa Vavulina

Přeměňování tmy v sobě — ve Světlo, transformace zla — v Lásku... — tak se lidé přibližují k Dokonalosti.

V procesu takové transformace se cestou boje při mezním soustředění všech sil duše postupně rodí Elixír Nesmrtelnosti, Drahocenný Diamant, Zlatý Kvítek, Klíč ke všemu ve Vesmíru. Takovými termíny je označována Božská Láska!

V «tyglíku», který se nazývá *planeta Země* se «přetavují» duše. Kypí v jediném společném kotli, duše — velké i maličké, rostlinné, zvířecí, lidské, spravedlivé, hříšné; všechny mají stejnou možnost očistit se od «nečistot». Ale jenom člověk je schopný dělat to uvědoměle.

V «tyglíku» kypí a vřou lidské vášně: hněv, smyslný chtíč, ostatní nemravná chtění, pýcha, nenávist, zloba, žárlivost, závist, chamtivost...

Přes bolest a utrpení, zkoušky a pokušení se od duše oddělují nedostatky, nazývané «struskami»; strusky — to jsou škodlivé příměsi a jalová

hornina. A zůstane jen průzračný Krystal, jehož vlastností je Čistá Láska.

Právě v procesu boje a hoření se rodí a roste Láska! A Láska, která takovým způsobem dozrála, pak tvoří a vyživuje veškerý život ve vesmíru. A Ona vždy vítězí!

... Ještě chci mluvit o jedné důležité věci: o vzájemném pronikání a splývání, a vzájemném srůstání vědomí. Vždyť vědomí (duše) — to jsou energie! A jejich splývání a srůstání — to je objektivní realita! Připomíná to známý a fyziky dobře prozkoumaný jev, difuzi. Ale aby se to stalo možným, je třeba, aby taková vědomí byla identická v jejich «měrné hmotnosti».

V nemateriální soustavě mnohorozměrného Absolutna je vektor správného pohybu vědomí namířen ke Středu, Který je ještě nazýván Vesmírným Magnetem. Je to Srdce Absolutna, to znamená, Tvůrce.

Jinak řečeno, v evolučním procesu se správný vývoj vědomí děje *cestou zjemnění*: od nejhutnějších vrstev Absolutna — k úplně nejtenci, ke Tvůrci.

V Příbytku Tvůrce probíhá konečné splnutí; srůstání každé správně evolučně se vyvíjející duše — s Prvotním Vědomím. To je objektivní Zákon života ve vesmíru, který je možno nazvat *Zákonem vesmírné (duchovní) přitažlivosti*. A poháněcím motorem a katalyzátorem tohoto procesu je láska:

emoce čisté (to znamená, naprosto zbavené prospěchářství) lásky.

Jestliže duše odporují principu Lásky, jestli nepokračují cestou zjemnění, pak ony... také srůstají, ale s hutnými, hrubými vrstvami mnohorozměrného Vesmíru; a tam také žijí do konce dané Kalpy.

Ale pokud duše odpovídá na volání Stvořitele a usiluje k Němu celou svou bytostí, rozvíjí v sobě lásku, zjemnělost, moudrost, a při tom získává sílu, — takové duše pak mohou velmi rychle dokončit svoji osobní evoluci a navždy se ubytovat v Příbytku Tvůrce v úplném Splynutí s Ním.

Vladimir Antonov

Psychická autoregulace a duchovní růst (lesní lekce)⁵

Mnoho lidí kolem nás trpí kvůli svým neúspěchům v materiálním světě, kvůli nemocem... Výsledkem jsou deprese, neurózy a jiné psychické poruchy... Mnozí z takových lidí se opíjejí, upadají do závislosti na omamných látkách, dostávají se na „šikmou plochu“, končí svoje

⁵ Ostatní lekce z této série jsou představeny v knize [7] a v našich souvisejících filmech.

životy sebevraždou

V tom je možné vidět dvě hlavní příčiny: zaprvé — nepochopení smyslu svých životů, a zadruhé — absenci znalostí o tom, jak by bylo možné se změnit — abychom úspěšně čelili těm těžkostem, na které nevyhnutelně narážíme, pokud žijeme na Zemi.

O filozoficko-náboženské stránce daného tématu jsme už velmi podrobně mluvili v knihách *Классика духовной философии и современность* (Klasika duchovní filozofie a současnost), *Экопсихология* (Ekopsychologie), *Лесные лекции* (Lesní lekce). Můžu potvrdit, že není možné dosáhnout stabilního úspěchu, trvalé psychické rovnováhy a opravdového štěstí v životě bez přijetí Boha do svého světového názoru, a také bez zodpovědné práce na uvedení své etické sféry do shody s tím, co od nás žádá Bůh. A nejspравnějši — pro každého člověka — by bylo začínat proces svojí přeměny právě osvojením pravdivého obrazu Vesmíru a pochopením svého místa a svých úkolů v Něm; vždyť jenom v takovém případě může člověk získat nezbytnou jistotu v účelnosti vynakládání osobního úsilí ke změně sebe sama.

Ale, bohužel, velmi mnoho lidí vycovaných v ateistickém prostředí, nebo těch, kteří podlehli vlivu lživých náboženských názorů, se ukazuje neschopnými lehce se přeorientovat na přijetí těch

pravdivých znalostí, které mají na zřeteli přijetí existence Boha, ale — přítom — ne žebrání před Ním, ne upínání se na «spásnost» těch nebo jiných forem obřadnosti — ale aktivní tvůrčí přístup ve zdokonalování sebe jako duší, vědomí. Vždyť právě to od nás očekává Bůh!

* * *

Naše zkušenost z výuky námi vytvořené metodiky osvojení techniky psychické autoregulace v Rusku v té době, kdy tady bylo zakázáno mluvit o Bohu, ukázala, že v průběhu těchto vyučování téměř všichni žáci sami, bez napovídání ze strany vyučujícího, začínali pociťovat přítomnost Boha; poznávali svoji podstatu ne jako těl, ale jako duší vtělených do těl. A po této zkušenosti už následovalo plně uvědomělé hledání nábožensko-filozofických pravd.

Především k takovým lidem teď mluvím — k těm, kteří na začátku potřebují důkazy — a teprve pak jsou připraveni přijmout Pravdu: přijmout ji ne jako VÍRU, ale jako POZNÁNÍ.

Ale... pro to, abychom dosáhli toho POZNÁNÍ, je nezbytné vynaložit osobní úsilí ke změně sebe sama.

Zkusme se začít měnit! Ať se třeba naším počátečním cílem stane získání harmonické

existence mezi druhými lidmi, zdraví a poznání toho, čemu říkáme opravdové štěstí!

Začněme s tím! Otestujme si to — na vlastní zkušenosti, aplikujme sami na sobě dané poznatky, které se už mnohým velice hodily!⁶

Čakry a psychická autoregulace

Plnocenně si osvojit techniku psychické autoregulace není možné jinak, nežli ovládnutím dovednosti řídit práci svých čaker.⁷

Podrobné poznatky o čakrách, jejich funkcích a možnostech práce s nimi, jsme vyložili v knize *Экопсихология* (Ekopsychologie). A tak vám teď jenom v krátkosti povím o tom, co má smyslvědět, v rámci tématu naší současné besedy.

... Tak tedy, čaker je sedm. Máme je všichni — v hlavě, v krku a v trupu.

Každá čakra odpovídá za zabezpečení bioenergiemi těch orgánů těla, které se nacházejí ve sféře jejího vlivu. A znečištění čakry hrubými energiemi může vést k chronickým onemocněním příslušných orgánů. A pročištění čaker postupy,

⁶ Podrobněji o tom, jak se mění život lidí působením námi doporučených praktik, je možné si přečíst v knize [3,4].

⁷ O historii uvedeného tématu je možno si přečíst v [3,6].

uvedenými v připomenuté knize, přináší vyléčení od těchto nemocí.

Ale ještě důležitější je to, že se každá čakra podílí na produkci zcela určitých psychických stavů.

Například, dvě čakry hlavy jsou odpovědné za funkci myšlení, krční čakra — za emocionální ohodnocení situací přijímaných konkrétním člověkem, hrudní čakra, související svým umístěním s plícemi a srdcem, — za produkci veškerého spektra emocí lásky, čakra vrchní poloviny břicha — za energičnost, čakra spodní poloviny břicha — za reprodukční funkci, a nejnižší čakra, ležící na úrovni kostrče a stydké kosti — za spojení s energií kundalíní.

Přitom je důležité vědět, že čakra ádžňa, která se nachází ve středu hlavy je «viníkem» velice mnoha lidských neštěstí. Tomu odpovídá i její název, který v sanskrtu znamená 'nemoudrá', to je, jednoduše, 'hloupá'.

Tuto čakru, tak jako i všechny ostatní, je potřebné i nutné, ideálně očistit a rozvinout. Ale není možno jí dovolit, aby dominovala! Protože pak vytváří egocentrické emoce a ze svého majitele dělá egocentrika.

Takový člověk je egoistický, žárlivý, urážlivý a vznětlivý, má sklon k «napadání ostatních »... Někteří z takových lidí se «hroutí», stávají se

neurastenickými fňukaly, opilci, sebevrahy.

Podobně, jako když rozzuření vesniční psíci chrání své boudy, dorážejí na všechny a štěkají, — stojí takoví lidé na stráži svých sobectví svými konfliktními výstřelky. Takový obraz chování je jimi samotnými pocíťován jako norma; zdá se jim, že všichni ostatní lidé jsou také takoví. A že hlavní podstata života spočívá ve vzájemném boji mezi individuálními «já». Dokonce mohou takový svůj obraz života «ospravedlňovat» heslem «boje za přežití»...

Jestliže se «ádžničnost» slučuje s hyperaktivitou čakry horní poloviny břicha manipulací — pak se utváří ádžnicko-manipurní psychotyp. Jeho nejvýraznějším projevem jsou věčně nespokojení se vším a se všemi, podráždění a agresivní tyranové (tyranie — to je sloučení *jedinečnosti*, to znamená silně povýšeného sebevědomí, — s hloupostí, s tupostí). Jinak takové lidi ještě nazýváme agresivními primitivy. Jejich charakteristickým rysem je také sklon k opilectví. Tak si «uklidňují nervy». Právě představitelé tohoto psychotypu mají největší sklon ke konání různého druhu majetkových přestupků a k agresivním činům vůči druhým lidem, často — v opilosti.

Anáhatní psychotyp

Nebudeme teď pokračovat v popisu ostatních psychotypů, protože o tom jsme už psali dostatečně podrobně v knize *Экopsихология* (Ekopsychologie); připomenu jen existenci protichůdného tomu, co zde bylo popsáno, — anáhatního — psychotypu. To jsou lidé-poklady v lidském společenství! A jsou to neperspektivnější vtělené duše v evolučním směřování!

Přestože i oni sami často trpí od agresivních primitivů, ale jsou těmi, kteří už vešli na duchovní Cestu (a přinejmenším už na ní stojí, ačkoliv je možné po ní i postupovat!).

... Bůh je Láska; tomu učil Ježíš Kristus, o tom také mluví i všichni ostatní Božští Učitelé.

Přítom přiblížit se k Bohu (o čemž sní všichni věřící v Jeho bytí), není možno jinak, nežli tím, že se Mu staneme podobnými. A stát se Jemu podobnými je třeba především v lásce.

Poznatky o čakrách zcela konkrétně to, jak je tuto nejdůležitější vlastnost Boha možné získat a pěstovat — v sobě. Vždyť emoce něžné zamilovanosti, starostlivosti, nadšení moudrostí a její uctívání, a také zamilovaného usilování k Tvůrci — všechny tyto emocionální stavy se rodí a udržují ve specializované emociogenní struktuře — čakře anáhatě. A právě v této čakře se formuje a

pokračuje z ní ve svém dalším růstu ta část vědomí, kterou ve všech pozitivních nábožensko-filozofických tradicích nazývají *duchovním srdcem*.

A jenom tehdy, pokud sám sebe rozvíjí jako duchovní srdce — může člověk získat opravdovou duchovní sílu a také dosáhnout přímého osobního poznání Tvůrce a Splynutí s Ním.

Zde je, mimochodem, i odpověď na otázku, která u mnohých vzniká: je ale dobré být «anáhatními», kterým ubližují zlí lidé-primitivové? Nebylo by lepší jít také cestou rozvíjení v sobě hrubé síly — metodami černé magie nebo pomocí «gladiátorských» druhů sportu, kde obvykle mají úspěch právě nejhrubší a nejagresivnější?

Odpovídám, že každý má právo takového výběru a bylo mu Bohem dáno k dispozici. Ale je třeba se zamyslet nad následky, které nám takové řešení přinese. Vždyť úděl těch, kteří shromažďují a potom v sobě pěstují takovou hrubost, — to je peklo!

Perspektiva těch, kteří se formovali jako duchovní srdce, jako láska, — je ráj, a potom ještě výše!

Vždyť my, pokud opustíme naše mrtvá těla, budeme potom přebývat v těch stavech vědomí, na která jsme si přivykli při životě v tělech.

Ti, kteří si zvykli na zlo v jeho různých projevech — budou i nadále žít v těchto

emocionálních stavech, a přitom mezi sobě podobnými. A to je právě to peklo. (A, mimochodem, nebylo by vhodné přezkoumat vztah k těm druhům sportu, kde se takové vlastnosti povzbuzují a promyšleně rozvíjejí? Je jisté, že sport má zveličovat Krásu — ale ne konfrontaci mezi lidmi, agresivitu, násilí, surovost!)

Ti, kteří přivykli žít v něžné a starostlivé lásce — také tak i zůstanou — v těchto stavech — žít mezi sobě podobnými. To je — ráj.

Ráj nebo peklo získáme ne v důsledku příslušnosti k té nebo jiné náboženské organizaci, ne jako následek vykonání těch nebo jiných konkrétních skutků — ale jako důsledek správného nebo nesprávného evolučního směřování duše: k Tvůrci — nebo od Něho.

Rozumní lidé tohle chápou snadno...

* * *

Co tedy mají dělat ti, kterým je drahý princip Lásky, kdo věří v bytí Boha, ale nechtějí být slabými?

Odpověď na tuto otázku teď musí být úplně jasná: je třeba se přibližovat k Tvůrci, pěstovat sebe jako duchovní srdce stále více a více. A prostřednictvím toho získáme opravdovou duchovní sílu a nezranitelnost — ve vztazích jak se

vtělenými, tak i s nevtělenými bytostmi pekla.

Ano, vtělená duše vládne schopností měnit se nejen kvalitativně, když odkládá některé svoje vlastnosti a získává a rozvíjí — jiné. Ale duše může růst také kvantitativně. Máme možnost růst — jako duchovní srdce — zpočátku v hrudních koších svých materiálních těl, a potom za jejich hranicemi — do metrových rozměrů, potom — do kilometrových, do tisíců kilometrů... A duše, která vyroste do takových rozměrů a za dobu tohoto růstu se přiučí spoustě velkých moudrostí, může potom splynout s Tvůrcem, kterého obohatí sama sebou.

Právě v tom spočívá smysl našich životů: rozvíjet sama sebe do té úrovně, abychom se stali důstojnými přiblížit se k Příbytku Tvůrce v mnohorozměrném vesmíru — a vlili se do Něho. Přičemž On v Sebe vpouští pouze ty, kteří se tak, jako on, stali Láskou. Jiné možnosti pro Jeho poznání neexistují.

Ale co se s námi stane po tom, co začneme přeměňovat sami sebe, — ne někdy potom, ale už v nejbližší době po započetí práce na sobě v daném směru?

Nejdůležitější a prvotní, co přijde, je možnost okusit, procítit, stav Lásky. Přičemž to nebudou krátké emocionální výbuchy, ale ustálený stav laskavého, zářivého klidu. Zmizí emoce

nevraživosti, nenávisti, rozčilení, úzkosti, strachu, závisti, netrpělivosti. Zmizí nemoci vyvolávané dominujícími negativními emocemi. Změní se biopole: ostatním lidem teď bude příjemné se s námi stýkat, upraví se přátelství s těmi, se kterými nebylo možné se přátelit, objeví se noví opravdoví přátelé. Budeme disponovat pravdivou duchovní zkušeností, teprve teď budeme mít znalosti, o které se můžeme zcela přiměřeně podělit s druhými. Takovým způsobem objevíme společníky v duchovním hledání.

A potom, velmi brzy, budeme mít i nové Přátele — Svaté Duchy, Představitelce Tvůrce, Kteří se stanou našimi duchovními Instruktory, Učiteli.

Tak tedy Bůh — jako Živá Realita, a ne jenom jako symbol, objekt nejisté víry — vchází do každodenního života, stává se Reálným Otcem-Matkou, Přítelem, Milovaným Učitelem.

Jak je to možné dosáhnout prakticky?

Existují úplně přirozené způsoby rozvoje srdečné lásky v sobě.

Je to — především, všechno to dobré, co je spojeno s reproduktivní sférou: nemajetnická sexuální naplněná něžnou starostlivostí, péče o děti.

Také — emocionální sladování se zjemnělou

Krásou: krásou různorodých překrásných přírodních jevů, krásou harmonických lidských těl.

Ale existují také pomocné postupy pro očištění a rozvíjení příslušných energostruktur organismu — čakr a některých důležitějších meridianů. Použití takových postupů dovoluje významně urychlit jak osvojení schopnosti k plnocenné psychické autoregulaci, tak i veškerý duchovní růst. Rozumí se, že teď především mluvíme o čakře anáhate a duchovním srdci rostoucím v ní a potom i z ní.

Musím zdůraznit, že rychlejší posun kupředu je možné získat, pokud se v tomto směru pracuje právě v přírodě. Přičemž nejlépe ze všeho — na zvláštních přírodních prostranstvích, nazývaných místy síly (podrobně jsme už o tom mluvili v připomenutých knihách).

... Nu a teď vám ukážu, jakými cvičeními má smysl začít danou práci na sobě. A potom — jak v ní pokračovat.

Teď vám podrobně ukážu to, jak je možné se snadno naučit oddělit se od svého hmotného těla — rozumí se, že ne navždy, ale jen na dobu meditativního tréninku.

Jediný správný způsob, jak to uskutečnit — je vystoupení z těla z čakry anáhaty — sebe samého, jako v potřebné míře rozvinutého duchovního srdce!

Pokud se tomu naučíme, přesvědčíme se na

celých sto procent, že nejsme těla! Ale jsme duše, vědomí, poznávající sama sebe jako energii — jsme zcela schopni pociťovat a uvědomovat si sami sebe v těle i mimo něj!

Strach před smrtí těla po tom zmizí: vždyť já můžu plnocenně existovat a pokračovat v životě — i bez těla!

A my můžeme pokračovat ve svojí výuce — už jako svobodná vědomí, zkoumající — pod vedením našich Božských Učitelů — Svatých Duchů — mnohorozměrné Absolutno. A Jejich hlavním úkolem bude — dovést nás do Příbytku Tvůrce.

Pro lidi je to velmi důležité — konečně pochopit, že nejsme materiální těla! Vždyť tato znalost chybí dokonce i v mentalitě těch skupin lidí, kteří sami sebe považují za věřící!

Povšimněte si: že dokonce v překladu Nového Zákona do ruštiny (a, jak se zdá, také do některých jiných jazyků) se vyskytují takové výrazy, jako „moje duše“, „tvoje duše“. Dokonce jsem slyšel velice hloupé: „ztratit duši“...

Ale vždyť duše — to je přece samotný člověk!

Dokonce všem známá interpretace mezinárodního radiosignálu „SOS“ (Save our souls! — Spaste naše duše!) — je natolik absurdní! Vždyť ona má na mysli výzvu ke spasení těl, a ne duší!

Spasení duší je třeba provádět naprosto jinak: objasňováním religiózně-filozofických pravd, vyučováním postupů duchovního sebezdokonalování.

A nemá žádný smysl plakat a naříkat nad zemřelými: vždyť oni jsou živi! Zemřela pouze jejich současná „obydlí“ — jejich těla!

A ulpívat na životě svého těla, pokud už nastoupila smrt, — nedává žádný velký smysl.

Důležitější je něco jiného: jak byl tento pozemský život prožit? V jaké míře se podařilo realizovat smysl svého života v tomto těle — před Tváří Boha?

Tak co, pospíšíme si, abychom se stali lepšími! A teď už víme — jak!

(Demonstrace cvičení).⁸

... Rozumí se, že všemu tomu není možné se naučit za jeden den. Samozřejmě, dnes jsem vám vyprávěl a ukázal daleko ne všechno z toho, co si musíte osvojit. Ale — v tomhle máte základní ukazatele cesty! A také — demonstraci toho, že uskutečnit všechno tohle je zcela možné!

Začneme konat — a Bůh určitě pomůže! Vždyť

⁸ Demonstraci příslušných cvičení je možno uvidět v našich souvisejících filmech.

zrovna právě to nejvíce ze všeho čeká od nás!
Vždyť On je v tom — osobně zainteresován!

Doporučená literatura (rusky)

1. Антонов В.В. (ред.) — Духовное сердце: Путь к Творцу (стихи-медитации от Бога и о Пути к Богу). «New Atlanteans», 2007.
2. Антонов В.В. (ред.) — Духовная работа с детьми. «New Atlanteans», 2007.
3. Антонов В.В. — Как познаётся Бог. Автобиография учёного, изучавшего Бога. «New Atlanteans», 2007.
4. Антонов В.В. (ред.) — Как познаётся Бог. Книга 2. Автобиографии учеников Бога. «New Atlanteans», 2007.
5. Антонов В.В. (ред.) — Классика духовной философии и современность. «New Atlanteans», 2007.
6. Антонов В.В. — Экопсихология. «New Atlanteans», 2007.
7. Антонов В.В. (ред.) — Лесные лекции о Высшей йоге. «New Atlanteans», 2007.
8. Зубкова А.Б. — Добрыня. Былины. «New Atlanteans», 2007.
9. Зубкова А.Б. — Сказка о царевне Несмеяне и Иване. «New Atlanteans», 2007.

10. Зубкова А.Б. — Диалоги с Пифагором. «New Atlanteans», 2008.

Naše videofilmy (rusky)

1. Погружение в гармонию природы. Путь в рай. (Слайд-шоу). 90 минут (на CD или DVD),
2. Духовное сердце. 70 минут.
3. Саттва (Гармония, Чистота). 60 минут.
4. Саттва туманов. 75 минут.
5. Саттва весны. 90 минут.
6. Искусство быть счастливыми. 42 минуты (HD-video).
7. Практическая экопсихология. 60 минут (HD-video).
8. Ключи к тайнам бытия. Обретение Бессмертия. 38 минут (HD-video).
9. Бхакти-йога. 47 минут (HD-video).
10. Крийя-йога. 40 минут (HD-video).
11. Йога Кришны. 80 минут (HD-video).
12. Йога буддизма. 135 минут, в 2-х частях (HD-video).
13. Даосская йога. 90 минут, в 2-х частях (HD-video).
14. Психическая саморегуляция. 112 минут, в 2-х частях (HD-video).

15. Йога Сатъя Саи. 100 минут (HD-video).
16. Йога суфиев. 128 минут, в 2-х частях (HD-video).
17. Йога древних русичей. 105 минут, в 2-х частях (HD-video).
18. Йога Атлантов. 82 минуты (HD-video).
19. Йога Пифагора. 75 минуты (HD-video).
20. Лайя-йога. 48 минуты (HD-video).
21. Кундалини-йога. 45 минуты (HD-video).
22. Йога дона Хуана Матуса и других индейских духовных Вождей. 147 минут, в 2-х частях (HD-video).
23. Йога Иисуса Христа. 128 минут, в 2-х частях (HD-video).
24. Агни-йога. 76 минуты (HD-video).
25. Адвайта-йога. 47 минуты (HD-video).
26. Аштанга-йога. 60 минут (HD-video).

Knihy a materiály je možno objednat na webových stránkách:

<http://stores.lulu.com/spiritualheart>,

<http://spiritual-art.info>.

S ostatními materiály se můžete také seznámit na webové stránce: www.swami-center.org.